

# DE STER

93E JAARGANG

NUMMER 5

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MEI 1993



# DE STER

MEI 1993



## Op de omslag:

Sinds het priesterschap in 1829 is hersteld, is een groeiend leger van mannen en jongemannen de koninklijke weg van de priesterschap ingeslagen. Zie 'Alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid', door president Gordon B. Hinckley, blz. 20. (Omslagfoto: Eldon K. Linschoten. Schilderi: Minerva Tetchert, Petrus, Jakobus en Johannes ordenen Joseph en Oliver.)

## ARTIKELLEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
<b>EEN HOPELOZE DAGERAAD – EEN BLIJDE MORGEN</b>	
PRESIDENT THOMAS S. MONSON .....	2
<b>WAT IS EEN WONDER?</b> LOIS LAMB REEDER .....	8
<b>MIJN MOOISTE VERJAARDAGSGESCHENK</b> TAKAMI IWASAKI MASUKO .....	13
<b>ALLEEN VOLGENS DE GRONDBEGINSELEN VAN GERECHTIGHEID</b>	
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY .....	20
<b>HET GEBED OP HET PARKEERTERRIN</b> .....	24
<b>LORENZO SNOW: DE BESLISSINGEN VAN EEN JONGEMAN</b>	
ARTHUR R. BASSETT .....	26
<b>HANDWERK UIT HET HART</b> MARJORIE DRAPER CONDER .....	34
<b>DE HEILIGEN IN THAILAND</b> DAVID MITCHELL .....	40

## VOOR DE JONGEREN

<b>TWEELING BOUWT HUIS</b> RICHARD M. ROMNEY .....	10
<b>DE HOOFDROL</b> DIANE HOFFMAN .....	16
<b>KAMPIOEN ZONDER WEDLOOP</b> SUSAN E. TANNER .....	18
MORMORANDUM	
<b>GELOOF ZONDER WERKEN WERKT NIET</b> .....	33
<b>DE VERHALEN KWAMEN TOT LEVEN</b> MORGAN D. WESTERMAN .....	46

## RUBRIEKEN

<b>INGEZONDEN BRIEVEN</b> .....	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
<b>HET KONINKRIJK VAN GOD OPBOUWEN</b> .....	25

## DE KINDERSTER

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON	
<b>AMMON, EEN UITMUNTENDE DIENSTKNECHT</b> .....	2,14
<b>HET TALENT VAN SHELLY</b> DEBRA HADFIELD .....	4
<b>VEEL PLEZIER!</b> .....	7
PARTICIPATIEPERIODE	
<b>DE TEMPEL IS EEN PLAATS VAN OPENBARING</b> .....	8
<b>VAN VRIEND TOT VRIEND</b> OUDERING HORACIO A. TENORIO .....	10
<b>VRIENDSCHAP SLUITEN: ALEXANDRA MARINA FERREIRA CALADO UIT PAREDE (PORTUGAL)</b> JULIE WARDELL .....	12

# DE STER

Mei 1993 93e jaargang Nummer 5

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

## Eerste Presidium:

Erza Taft Benson  
Gordon B. Hinckley  
Thomas S. Monson

## Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

## Adviseurs:

Rex D. Pinegar, John H. Groberg, V. Dallas Merrell, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

## Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly

Assistent: Marvin K. Gardner

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur: De Kinderster: DeAnne Walker

Redacteur: Tom Fossett

Leidingsgevend art-director: M. Masato Kawasaki

Art-director: Scott D. Van Kampen

Vormgeving: Sharri Cook

## Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

CPB: Vertaalbureau

Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 34 02-02 60

Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Administratie: R. de Kock-Goudberg

## Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

Industriest. 21, Postfach 1549, D-6382 Friedzendorf 1

Telefoon: 0 61 72-71 03 34

© 1993 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

## Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

## Jaarabonnement:

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgirokaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier) ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

93985 120

Dutch

# INGEZONDEN BRIEVEN

## DOOR MIJN ZUSTERS GESTERKT

Ik wil u feliciteren met de prachtige *Liahona* (Spaanstalig) van maart 1992, die gewijd was aan de 150ste verjaardag van de zustershulpvereniging.

Ik voelde een sterke zusterlijke band terwijl ik las over zusters over de hele wereld die vol liefde de kinderen van onze Hemelse Vader dienen. De wetenschap dat alle heiligen der laatste dagen één grote familie vormen, sterkt mij. De *Liahona* draagt bij tot de verwezenlijking van die eenheid.

Sonia Belorin

San Felipe (Venezuela)

## EEN GEDEELDE ZEGENING

Onze ringpresident gaf ons een geïnspireerde uitdaging. Hij vertelde ons tijdens een ringconferentie dat wij de invloed van het evangelie in alle gezinnen van de ring konden hebben, in het bijzonder bij de minder-actieven, als wij de *Liahona* (Spaanstalig) zouden lezen.

Hij moedigde ieder gezin aan zich op de *Liahona* te abonneren. Zodra de actieve leden hun eigen abonnement hadden, kozen zij onder gebed een minder-actief gezin uit waaraan zij een abonnement cadeau deden. In sommige wijken heeft nu iedereen een abonnement.

Het mooie van deze uitdaging is dat de *Liahona* een geweldig hulpmiddel blijkt te zijn bij de heractivering van minder-actieve leden. Het geestelijk peil van onze vergade-

ringen is ook toegenomen. Wanneer wij anderen laten delen in onze zegeningen, worden wij allen gezegend met een grotere geestgevoeligheid. Dankuwel voor een tijdschrift dat het getuigenis versterkt.

William Mimbela

Ring Lima-Centraal (Peru)

## DICHT BIJ HUIS

Het artikel over zuster Crisanta Juan in *Tambuli* (Engelstalig) van maart 1992 was geweldig. Ik vond het heerlijk om over een andere Filipijnse zuster te lezen. Zij demonstreerde moed, een voorbeeldig geloof en een sterk getuigenis door materiële welvaart op te geven om de wil van de Heer te doen. In het licht van de economische uitdagingen waar alle Filipino's mee te maken krijgen, ben ik blij dat er in de kerk zusters zijn – en ik hoop vele – als zuster Juan. Ik ben trots op haar.

Cielito Maria Osumo

Manila (Filipijnen)

## VAN DE REDACTIE

Wij waarderen onze trouwe lezers en nodigen u uit om ons uw brieven, artikelen en verhalen te sturen. Taal vormt geen enkel probleem. Vermeld alstublieft uw volledige naam, adres, wijk of gemeente, en ring of district. Ons adres is: International Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.



# Een hopeloze dageraad – een blijde morgen

**President Thomas S. Monson**

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

**L**onden is een historische stad. Denk maar aan Trafalgar Square, Buckingham Palace, de Big Ben, Westminster Abbey en de Theems. Minder vermaard, maar even onschatbaar, zijn de prachtige kunstmusea van deze cultuurstad.

Op een grijze wintermiddag bezocht ik eens de beroemde Tate Gallery. Ik stond met bewondering voor de landschappen van Gainsborough, de portretten van Rembrandt en de onweersluchten van Constable. In een stil hoekje op de derde verdieping hing een meesterwerk dat niet alleen mijn aandacht kreeg, maar ook mijn hart veroverde. De schilder Frank Bramley had een nederig hutje geschilderd aan een door de stormwind opgezweepte zee. Naast een oudere vrouw zat een met smart vervulde vrouw, die rouwde om het verlies van haar op zee omgekomen man. De opgebrande kaars op de vensterbank was de stille getuige van haar vruchteloze nachtwake. De grote, grijze wolken waren alles wat overbleef van de door de storm geteisterde nacht.

Ik was mij bewust van haar eenzaamheid, ik voelde haar wanhoop. Het

**Naast een oudere vrouw zat een met smart vervulde vrouw, die rouwde om haar op zee omgekomen man. De opgebrande kaars op de vensterbank was de stille getuige van haar vruchteloze nachtwake.**

kwellende, maar krachtige opschrift, gaf duidelijk de tragiek weer van dit verhaal: *Een hopeloze dageraad*.

Hoezeer moet de jonge weduwe niet verlangd hebben naar de troostende woorden uit het 'Requiem' van Robert Louis Stevenson:

*Terug is de zeeman,  
van de zee thuisgekomen;  
thuis is de jager,  
uit de bergen teruggekomen.*

Voor haar, en voor ontelbare anderen, die geliefden verloren hebben, is elke dageraad hopeloos. Dat is de ervaring van hen voor wie het graf het einde is en de onsterfelijkheid een fictie.

Toen de beroemde natuurkundige Madame Marie Curie de avond na de begrafenis van haar man, Pierre Curie, die bij een verkeersongeval in de straten van Parijs om het leven was gekomen, thuiskwam, schreef ze in haar dagboek het volgende: 'Ze vulden het graf en overlaadden het met bloemen. Alles is nu voorbij. Pierre slaapt zijn laatste slaap onder de aarde. Alles, alles, alles is ten einde.'

De atheïst Bertrand Russell geeft zijn opvattingen als volgt weer: 'Geen vuur, geen heldendaad, geen zuivere gevoelens of gedachten kunnen iemands leven na de dood in stand houden.' En Schopenhauer, de Duitse filosoof en pessimist, was nog scherper toen hij schreef: 'Onsterfelijkheid verlangen betekent verlangen naar de eeuwige voortzetting van een grote vergissing.'

In feite heeft ieder nadenkend mens zich weleens afgevraagd: 'Is er leven na de dood?'

De dood komt tot iedereen. Hij bezoekt de bejaarde met de onzekere stap. Maar ook roept hij mensen wiens levensweg nauwelijks voor de helft is afgelegd. En vaak verstomt hij de lach van kleine kinderen. De dood is een tragisch gegeven dat niemand kan ontkennen of ontvluchten.

De achtenswaardige en volkomen rechtschepenen man Job heeft eeuwen geleden de dood als volgt beschreven: 'Zoals water verdampt uit een meer en een rivier verloopt en uitdroogt, zo legt een mens zich neer en staat niet weer op; totdat de hemelen niet meer zijn, ontwaken zij niet en worden niet wakker uit hun slaap' (Job 14:11–12).

Maar, net als duizenden anderen, kon Job zich niet verzoenen met dit denkbeeld. Want terwijl hij zich afzet tegen de schijnbare overwinning van de dood, roept hij triomfantelijk uit: 'Och, of mijn woorden toch werden opgeschreven, och, of zij kwamen in een boek, met een ijzeren stift in lood werden gegrift, voor eeuwig gehouden in een rots! Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste dage zal Hij op het stof optreden (...) [van]uit het vlees zal ik God aanschouwen' (Job 19:23–26).

En wie wordt er niet geïnspireerd door de krachtige verklaring van Paulus: 'Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toe-

komst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here' (Romeinen 8:38–39).

Misschien is er geen enkele schriftuurlijke uitspraak die een goddelijke waarheid zo aangrijpend verwoordt als die van Paulus in zijn zendbrief aan de Korintiërs: 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22).

Vaak komt de dood als een indringer. Het is een vijand die plots opduikt remidden van het levensfeest, de lichtheid dooft en de vrolijkheid doet verstommen. De dood legt zijn zware hand op onze geliefden en laat ons soms verbijsterd achter met onze vragen. In bepaalde omstandigheden, zoals bij zware ziekte of hevig lijden, is de dood een verlossende engel. Meestal echter zien we in hem de vijand van het menselijk geluk.

Meermaals herinnert de Schrift ons aan het lot van de weduwe. Ons hart gaat uit naar de weduwe van Sarefat. Haar echtgenoot was overleden. Haar schaarse voedsel was op. Honger en dood stonden haar te wachten. Toen kwam een profeet des Heren met het op het eerste zicht schaamteloze verzoek om voedsel. Haar deerniswekkend antwoord was: 'Zo waar de Here, uw God, leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En zie,



**Ouderling Harold B. Lee luisterde naar hun verhaal en voelde hun diepe smart. Toen riep hij hen tot de dienst van God en van hun medemens.**

Hetzelfde lot overviel de weduwe van Naïm. Ook zij had haar zoon verloren. Maar ook haar zoon werd tot het leven teruggeroepen en aan haar teruggegeven als een gave van de Heer Jezus Christus.

En vandaag dan? Bestaat er troost voor het bedroefde hart? Gedenkt God nog altijd de weduwe in haar smart?

Niet ver van de Tabernakel in Salt Lake City woonden twee zusters. Beiden hadden twee knappe zoons en een liefhebbende echtgenoot. Beiden leidden een gezond, comfortabel en voorspoedig leven. Toen kwam de man met de zeis langs. Eerst verloren zij beiden een zoon; daarna hun echtgenoot. Vrienden kwamen op bezoek en spraken woorden die een zekere mate van troost brachten; maar hun groot verdriet bleef ongelenigd.

De jaren verstrekten; hun hart bleef vol verdriet. De beide zusters zonderden zich af van de buitenwereld en treurden alleen verder. Toen kwam een hedendaags profeet van God op bezoek. Hij kende beide zusters goed. De stem des Heren had hem geleid om zich over hun lot te ontfermen. Ouderling Harold B. Lee verliet zijn drukke kantoor en bezocht de eenzame weduwen

ik ben bezig een paar stukken hout te sprokkelen. Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben, moeten wij maar sterven' (1 Koningen 17:12).

De geruststellende woorden van Elia troffen haar in haar ziel: 'Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals gij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden.

'Want zo zegt de Here, de God van

Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken (...)

'Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had (...)

'Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet' (1 Koningen 17:13-16).

Daarna verloor deze weduwe haar geliefde zoon aan de vijand, de dood. Maar God hemel haar smeekbede en gaf haar haar zoon terug door zijn profeet.

in hun flat. Hij luisterde naar hun verhaal en voelde hun diepe smart. Toen riep hij hen tot de dienst van God en van hun medemens. Zij werden beiden tempelwerksters en leerden opnieuw aandacht opbrengen voor anderen en op te kijken naar God. Onrust werd vervangen door vrede en wanhoop door vertrouwen. Weer had God omgezien naar de weduwe en door een profeet hemelse vertroosting gebracht.

De duisternis van de dood kan altijd verdreven worden door het licht van geopenbaarde waarheid. De Meester zei: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven' (Johannes 11:25–26).

Deze verzekering, ja, zelfs heilige bevestiging van het leven na de dood, kan goed in verband gebracht worden met de vrede die de Heiland aan zijn discipelen beloofde, toen hij zei: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaad' (Johannes 14:27).

'Gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u een plaats voor te bereiden (...) opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben' (Johannes 14:1–3).

Uit de duisternis en verschrikking van de Golgota klonk de stem van het Lam: 'Vader, in uw handen beveel Ik

mijn geest' (Lucas 23:46). Voor Hem was de duisternis opgetrokken, want Hij was bij zijn Vader. Van God was Hij gekomen, naar God was Hij teruggekeerd. Ook zij die op deze aardse pelgrimstocht met God wandelen, weten uit eigen ervaring dat Hij zijn kinderen, die in Hem hun vertrouwen stellen, niet aan hun lot overlaat. In het uur des doods zal zijn aanwezigheid 'beter zijn dan een licht en veiliger dan een gekende weg'.

De martelaar Stefanus verwoordde de realiteit van de opstanding toen hij opkeek en uitriep: 'Ik zie de hemelen geopend en de Zoon des Mensen, staande ter rechterhand Gods' (Handelingen 7:56).

Op de weg naar Damascus kreeg Saulus een visioen van de opgestane, verheerlijkte Christus. Later gaf diezelfde Paulus, die een verdediger van de waarheid geworden was en een onverschrokken zendingeling in dienst van de Meester, het volgende getuigenis van de opgestane Heer aan de heiligen van Korinte: 'Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften; (...) Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften, (...) Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalfen. Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk (...) Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen; maar het allerlaatste is Hij ook aan mij verschenen' (1 Korintiërs 15:3–8).

In onze bedeling heeft de profeet Joseph Smith ditzelfde getuigenis onverschrokken gegeven, toen hij met Sidney Rigdon zei: 'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die het getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is –

'Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn' (Leer en Verbonden 76:22–24).

Dit is kennis die steun geeft; dit is waarheid die vertroosting biedt. Deze zekerheid leidt hen die gedrukt gaan onder smart uit de schaduw in het licht.

Deze hulp beperkt zich niet tot bejaarden, intellectuelen of een select gezelschap. Zij is voor iedereen bestemd.

Een aantal jaren geleden stond in de kranten van Salt Lake City het overlijdensbericht van een goede vriendin, een moeder en echtgenote die in de kracht van haar leven ontrukt was door de dood. Ik bezocht het rouwcentrum en voegde mij bij de menigte die haar medeleven kwam betuigen aan een radeloze vader en moederloze kinderen. Plotseling herkende het jongste kind, Kelly, mij, nam mij bij de hand en zei: 'Kom mee'. Ze leidde mij naar de kist waarin het lichaam van



**Het meisje wiens moeder net overleden was, nam mijn hand en zei: 'Ik hoef niet te huilen, broeder Monson, en u ook niet. We zullen allen weer samenzijn.'**

leeft, dat zijn geliefde Zoon de eersteling der opstanding is en dat het evangelie van Jezus Christus dat allesdoordringende licht is dat iedere hopeloze dageraad verandert in een blijde morgen. □

#### VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Hoewel de dood soms een verlossende engel kan zijn, in omstandigheden van hevige pijn, zien de meeste mensen haar als een vijand van het menselijk geluk, die ons bezaard met onze vragen achterlaat.
2. Maar de Heer heeft ons vele heilige bevestigingen gegeven van het leven na de dood. De Schriften staan vol ervaringen die onrust door vrede kunnen vervangen, en wanhoop door vertrouwen.

haar lieve moeder lag en zei: 'Ik hoef niet te huilen, broeder Monson, en u ook niet. Mijn mammi heeft mij vaak over de dood verteld en over het leven bij de Hemelse Vader. Ik hoor bij mijn mammi en pappie. Wij zullen met zijn allen weer samenzijn.' De woorden van de psalmist weerklonken in mijn ziel: 'Uit de mond van kinderen (...) hebt Gij sterkte gegrondvest' (Psalm 8:3).

Door mijn betraande ogen zag ik een mooie, met geloof vervulde, glim-

lach. Voor mijn vriendinnetje dat nog steeds mijn hand vasthield, zou er nooit een hopeloze dageraad zijn. Ge-steund door een rotsvast getuigenis en wetend dat het leven ook na de dood voortduurt, zullen zij, haar vader, haar broers en zusters, en iedereen die deze goddelijke waarheid kent, aan de wereld kunnen verkondigen: 'Des avonds vernacht het geween, tegen de morgen is er gejuich' (Psalm 30:5).

Met alle kracht getuig ik dat God

# WAT IS EEN WONDER?

Lois Lamb Reeder

Eenke jaren geleden werd bij mijn moeder een kwaadaardige hersentumor gevonden. Ondanks het verpletterende nieuws hield mijn vader, die sterk in wonderen geloofde, vol dat moeder kon genezen als ons gezin maar het nodige geloof opbracht. Wij hebben vaak en vurig gebeden en moeder heeft veel priesterschapszegens ontvangen. Maar haar algemene toestand verslechterde stilaan.

Wanhopig, maar niet geheel ontmoedigd, bleef vader dagelijks naar de tempel gaan. Toen ik hem op een vroege ochtend door het raam nakeek op zijn weg naar de tempel, gingen mijn herinneringen terug naar de dag, jaren geleden, dat mijn broertje van een paard geworpen werd. In de overtuiging dat hij alleen wat builen en een bloedneus had, was ik totaal ontdaan toen hij die avond stierf. Mijn wereld stortte in en maandenlang bleef ik tobben over die vreselijke vraag: Waarom had de Hemelse Vader het leven van mijn broer niet door een wonder gespaard?

Enkele jaren na de dood van mijn broer werd ons gezin wél gezegend met een wonder toen moeder haar eerste hersenoperatie overleefde. We wisten dat de Hemelse Vader onze gebeden om het leven van moeder te sparen, verhoord had.

Vol gedachten en vragen over wonderen ging ik weg van het raam. Wie heeft er recht op wonderen? Is geloof

het enige criterium? Wanneer kun je eigenlijk van een wonder spreken? Toen dacht ik terug aan moeder. Ze leek langzaam haar dood tegemoet te gaan als gevolg van een tweede hersentumor, ongeveer 35 jaar nadat de eerste was weggenomen. Zij had een gelukkig en rijk leven gehad – een welbesteed leven – en ik vroeg mij af of zij nog een wonder kon verwachten.

Ik gaf haar een kus – de laatste in dit leven – en zei dat ik van haar hield. De sereniteit op haar gelaat toen ze stierf, overtuigde mij ervan dat ik getuige was geweest van een van de allergrootste wonderen. Omdat het evangelie en de overstanding van Christus zo reëel zijn, wist ik dat ze weer glimlachte omdat ze alle geliefden kon omhelzen die haar waren voorgegaan.

Ik weet nog altijd niet wat een wonder eigenlijk is, maar in feite doet het er niet meer toe. Er gebeuren elk moment van de dag wonderen. En soms is het grootste wonder niet dat het leven behouden blijft, maar dat men naar huis mag terugkeren. □

**De sereniteit die over moeders gelaat kwam toen ze stierf, overtuigde mij ervan dat ik getuige was geweest van een van de allergrootste wonderen.**







## TWEELING BOUWT HUIS

Richard M. Romney

**W**at was het laatste hulpproject waar je aan meegewerkt hebt? Werd het gewaardeerd door de betrokkenen? Bracht het de liefde van Christus in hun leven en overtuigde het hen ervan dat er werkelijk mensen om hen gaven?

De twaalfjarige tweelingbroertjes Jessie en Steve Cota uit de Gemeente Nogales in de Ring Tucson Rincon (Arizona) hebben zo'n dienst verricht. Niet omdat het een quorum-project was of in opdracht van de gemeentepresident, nee, gewoon omdat zij een bepaalde behoefte zagen en een manier vonden om erin te voorzien.

Met de hulp van hun vader hebben zij een huis voor een dakloos gezin gebouwd.

Het huis dat de tweeling heeft gebouwd, ziet er net uit als tientallen andere huizen op de heuvels van het stadje Nogales, op de grens van de Verenigde Staten en Mexico. Het

**Steve Cota (uiterst links) met zijn tweelingbroer Jessie en zijn vader José. Boven: de jongens, hun vader en het gezin dat zij geholpen hebben, voor de nieuwe woning.**

huisje is klein, bestaat voornamelijk uit multiplex en heeft geen sanitair. Maar het is nu wel de woning van een gezin van zes – een in de steek gelaten moeder met vijf kinderen – dat voorheen op straat woonde.

‘Mijn tante, die in Mexico woont, maakte in het ziekenhuis kennis met deze mevrouw,’ zegt Steve. ‘Zij hoorde van de levensomstandigheden van haar en haar kinderen en begreep dat er hulp nodig was. Ze praatte erover met mijn vader, José, die eerste raadgever is in het gemeentepresidium, om te zien of er iets gedaan kon worden.’

En er kon iets gedaan worden. Al vlug wisten de leden van de gemeente van de situatie af en gaven ze wat ze konden. Broeder Cota, die aannemer is, kreeg bouwmaterialen van het project waar hij mee bezig was. De tante schonk een stukje grond achter haar eigen huis als plaats voor de nieuwe woning.

‘Iedereen hielp mee,’ zei Jessie. ‘Maar eerlijk gezegd, heeft mijn papa het meeste werk gedaan.’

Broeder Cota geeft echter zijn zoons de eer: ‘Ze werken

**‘Het belangrijkste is dat de kinderen die in dit huis wonen nu een toekomst hebben,’ aldus broeder Cota. ‘Zij zijn beschut tegen het weer en hebben nu de gelegenheid om naar school te gaan.’**

graag. Ze hebben geholpen door emmers water aan te dragen voor het leggen van de cementen vloer. Ze hebben meegewerkt aan het maken van het geraamte van het huis en het dak. Vooral op het dak zijn we bijzonder trots: het heeft asfalten dakspanen en kan jaren meegaan.’

De bouw nam vier zaterdagen in beslag. Steve zegt: ‘Het gaf een goed gevoel te weten dat we iemand in nood aan het helpen waren. Bovendien leerden we heel veel over samenwerken en hoe kerkleden andere mensen in de samenleving kunnen helpen. We leerden heel veel over bouwen en werden betere vrienden met onze vader.’

‘We houden van timmeren,’ zegt Jessie. ‘Misschien word ik ook aannemer als ik groot ben.’

Broeder Cota zegt glimlachend: ‘Het belangrijkste van dit hele project is dat de kinderen die in dit huis wonen nu betere toekomstkansen hebben. Ze hebben nu beschutting tegen het weer en kunnen naar school gaan.’

We bleven nog wat napraten over de hobby's van de jongens: de nestkastjes die zij aan het maken zijn, de honkbalwedstrijden van Steve en het voetballen van Jessie. En ook over hun plannen om bij het huisje een toilet te bouwen.

Dan komen de vrouw en haar kinderen de Cota's hartelijk begroeten en gaan ze samen op de foto.

‘Dit zijn de mensen die ons een thuis gegeven hebben,’ zegt ze. □

# Mijn mooiste verjaardagsgeschenk

Takami Iwasaki Masuko

**I**k had eigenlijk boeddhistisch non willen worden. Maar in december 1985 nam mijn leven een hele andere wending toen ik het evangelie van Jezus Christus aanvaardde en mij liet dopen als lid van de kerk.

Ik begon te werken als chauffeur bij een cateringbedrijf. Misschien kan een dergelijke routinejob vervelend lijken, maar ik vond het fijn omdat ik anderen over het evangelie kon vertellen en nieuwe vrienden kon maken.

Het was opvallend dat bijna elke klant op een of ander moment godsdienst ter sprake bracht. Maar ik vertelde niemand dat ik heilige der laatste dagen was tenzij men mij naar mijn kerk vroeg. Zo nu en dan sprak ik met klanten af om hen na mijn dagtaak te bezoeken en wat meer over de kerk te vertellen.

De meeste klanten waren thuis als ik langskwam. Maar als er niemand thuis was, stak ik een briefje bij de bestelling.





Takami heeft een  
zending in Hokkaido  
(Japan) vervuld.



Een klant die nooit thuis was als ik langskwam was mevrouw Ueki. Zij begon mijn boodschappen te beantwoorden. Iedere dag keek ik uit naar haar hartverwarmende berichten. Hoewel ik haar nooit ontmoet had, gaf ik haar de bijnaam 'Eendje' en noemde zij mij 'Haantje'.

Rond deze tijd begon ik mij voor te bereiden op mijn zending naar Hokkaido (Japan). Midden maart liet ik 'Eendje' weten dat ik de stad uit zou gaan, maar ik vertelde haar niet waarom. Ik wilde niet dat ze zou denken dat ik haar vriendin geworden was om haar te kunnen dopen. Uit de grond van mijn hart wilde ik dat onze vriendschap zou voortduren.

Na veel bidden besloot ik uiteindelijk 'Eendje' te laten weten dat ik een heilige der laatste dagen was. Ik schreef haar waarom ik lid geworden was van de kerk en waarom ik voor achttien maanden naar Hokkaido vertrok. De volgende dag stak ik de brief en de twee brochures *Het doel van het leven* en *Het getuigenis van de profet Joseph Smith* bij de bestelling.

Twee weken na mijn aankomst in Asahikawa (Hokkaido) ontving ik een brief van Eendje. Ik herkende haar mooie handschrift meteen: 'Beste Haantje, hoe gaat het met jou? Alles goed? En hoe behandelen de mensen jou? Ik hoop dat je alles aankan. Zal je goed eten? Ik wil dat je gezond blijft.'

De tranen sprongen in mijn ogen.

Na haar openingswoorden waren er een paar regels wit en was ze een nieuwe brief begonnen. De nieuwe aanhef veraste: 'Beste zuster Iwasaki'.

'Bij je laatste bestelling zaten twee brochures. Ik heb al-

tijd al tegen mijn vrienden gezegd dat ik op zoek was naar de ware kerk. Na jouw brief gelezen te hebben, heb ik de brochures vluchtig doorgebladerd. Mijn hart schoot helemaal vol. Ik vroeg mij af: "Is dit het nu wat ik jaren gezocht heb zonder te vinden?"

'Ik wilde weten waarom jij deze kerk gekozen had. Daarom belde ik diezelfde dag het zendingshuis van het Zendingsgebied Osaka in Hirakata en maakte een afspraak met de zendingen voor 9 april. Hun volgende bezoeken vonden plaats op 12 en 16 april en op 2 mei.'

Ik was in de wolken!

Zes maanden lang correspondeerden wij met elkaar en ik kon voelen hoe haar getuigenis groeide. Toen ik op 13 november het kerkgebouw binnenging, vertelde een lid mij dat er een pakje voor mij was aangekomen. Aan de buitenzijde stond erop: 'Voor je verjaardag.' Het was van Eendje. In de begeleidende brief schreef zij:

'Beste Haantje. Het spijt me dat ik niet eerder geschreven heb. Afgelopen vrijdag kreeg mijn oudste zoon van acht, Junya, de laatste zendingenles. Gisteren kreeg hij het doopgesprek. Raad eens wanneer wij ons laten dopen? Wij hadden eerder gekund, maar we hebben 27 november gekozen. Waarom? Nou omdat het die dag jouw verjaardag is!'

Dat was het mooiste verjaardagsgeschenk dat ik ooit gehad heb, te weten dat Eendje en Junya gedoopt zouden worden. Mijn vrienden thuis woonden namens mij de doopdienst bij.

Ik dank God dat ik een instrument in zijn hand mocht zijn om zuster Ueki en haar gezin met het evangelie kennis te laten maken. □

**Toen ik de brief opende, herkende ik onmiddellijk het mooie handschrift. Ik kreeg tranen in mijn ogen toen ik las dat mijn vriendin de zendingenlessen kreeg.**

*Na haar zending is Takami met Kazuyoshi Masuko in de Tokiotempel getrouwd. Zij zijn lid van de Wijk Toyohira in de Ring Sapporo.*



# DE HOOFDROL

Diane Hoffman



De droom van Becki Jackson was uitgekomen. Zij was geselecteerd voor een van de hoofdrollen in de musical die haar school zou opvoeren. Ze had als klein meisje al een hoofdrol willen hebben.

Nu de audities voorbij waren, begon ze enthousiast aan het uit het hoofd leren van haar rol. Maar toen zij thuis het script doornam, schrok zij wel van de teksten van de meeste liedjes, die zij dubbelzinnig en gewaagd vond. En haar rol was nog het ergste van al!

Dit was haar laatste jaar op school en de eerste maal in vele jaren dat de school een musical zou opvoeren. Haar enige kans om op te treden kwam in gevaar.

Becki woont met haar ouders in Fisherville, in de Canadese provincie Ontario. Zij waren toen twee jaar lid van de kerk en gingen naar de Gemeente Simcoe. Becki had altijd al hoge morele normen gehad en, nu ze lid was van de kerk en de enige heilige der laatste dagen op school, wilde ze die meer dan ooit hooghouden.

Toen ze naar de eerste repetitie ging, zei ze tegen de leraar, die de musical regisseerde, dat ze die liedjes niet wou zingen: 'Hij probeerde me ervan te overtuigen dat de teksten alleen maar grappig bedoeld waren. Ze wilden graag dat ik de hoofdrol deed, maar als ik er zo op stond, zouden ze me wel andere liedjes geven.' En dat gebeurde!

Bij de volgende repetitie mocht Becki in het koor plaats-

nemen. Er werd geen uitleg gegeven. Een ander meisje had Becki's rol gekregen.

De klasgenoten van Becki stonden echter vierkant achter Becki's opvattingen zodat de leraars uiteindelijk de verzen lieten

wegvallen die Becki niet had willen zingen.

De vader van Becki, Kel Jackson, voegt daaraan toe: 'Toen ik haar vroeg of ze met de musical door zou gaan of eruit zou stappen, merkte ik hoe sterk het getuigenis van Becki wel was. Zij antwoordde namelijk: "Op deze kans heb ik lang gewacht en ik heb er ook hard voor gewerkt. Ze hebben me dan wel mijn rol afgenomen, maar ze hebben toch de obsceniteiten eruit gehaald en ik zal erbij zijn." De daaropvolgende weken woonde ze trouw de repetities bij zonder ooit te klagen over die gemiste hoofdrol.'

Toen men haar vroeg of ze het haar leraars kwalijk nam, antwoordde Becki: 'Ik was het niet eens met hun opvattingen over de liedjes, maar het zijn aardige lui en ze hebben hard hun best gedaan om van deze productie iets te maken waar de school trots op kan zijn.'

Bij de eerste voorstelling was Becki enthousiast met haar bijrol, waar een korte solo van een zin in voorkwam. Haar vader zei: 'Velen vroegen zich af waarom zij geen grotere rol gekregen had. Pas toen begreep ik dat haar rol groter was geweest dan welke rol ook die in de musical voorkwam. Ze had persoonlijke ambities opzij gezet om de rol te spelen die haar Hemelse Vader van haar verwachtte. Het voorbeeld van Becki leert ons dat men altijd een hoofdrol speelt als men zich opofferingen getroost om evangeliebeginselen na te leven.' □

**Becki Jackson (boven) heeft het niet alleen druk op school en in de kerk. Zij treedt ook op als clown (links) in ziekenhuizen en bij lokale activiteiten.**

# KAMPIOEN ZONDER WEDLOOP

Susan E. Tanner

**T**oen onze zoon Davy in het vierde leerjaar lid werd van het veldloopteam van zijn school, bleek al gauw dat hij talent had. Hij was een van de besten in de wedstrijden en we waren heel trots op hem.

Davy werd kort daarna gevraagd om zich aan te sluiten bij een atletiekclub, die door enkele plaatselijke trainers opgericht was. Het was een mooie kans, maar er zat een addertje onder het gras: de meeste wedstrijden waren op zondag. En dus nam Davy de uitnodiging niet aan.

Toen Davy het jaar daarop opnieuw weigerde, dachten de trainers dat mijn man en ik hem ervan weerhielden lid te worden van hun club. Maar we vertelden hun dat Davy zelf de beslissing genomen had.

Want Davy had hun gezegd: 'Ik zou heel graag lid willen worden, maar op zondag ga ik niet hardlopen.'

Toen Davy in het zesde leerjaar zat, had hij een goede eindsprint ontwikkeld zodat hij bij schoolwedstrijden telkens bij de eerste twee of drie eindigde. Hij werd opnieuw uitgenodigd om lid te worden van de atletiekclub. Een bijkomende stimulans was dat de club zou deelnemen aan de Amerikaanse kampioenschappen voor zijn leeftijdscategorie. Vandaar dat de trainers en teamleden Davy er echt graag bij wilden.

Datzelfde jaar was Davy twaalf geworden en geordend tot diaken. Toen we de uitnodiging van de atletiekclub met hem bespraken, was de enige vraag die we hem stelden: 'Wat ga je doen met je priesterschapstaken?'

Zijn antwoord aan de clubleden was: 'Op zondag moet ik in de kerk zijn.'

De club ging naar de finales, liep wedstrijden tegen ploegen

uit de hele Verenigde Staten en won: zij waren landskampioen. Toen de jongens thuiskwamen, waren de school, de ouders en de trainers in alle staten met die prestatie. De school organiseerde een samenkomst voor alle jongens en had daarvoor journalisten van de krant en de televisie uitgenodigd. De jongens werden een voor een naar het podium geroepen en kregen luid applaus van het aanwezige publiek.

Davy keek toe terwijl iedere jongen de eerbetuiging in ontvangst nam, die ook hij had kunnen krijgen als hij een andere beslissing genomen had. Ik zag de tranen in zijn ogen en had met hem te doen. Ik tikte hem op de schouder en we verlieten de juichende menigte. Op een stille plek nam ik hem in mijn armen en huilden we even samen. Toen vertelde ik Davy dat ik bijzonder trots op hem was. Hij had gedaan wat onze Hemelse Vader van hem verwacht had. De bewondering van de mensen en de erkenning van de wereld zijn erg aantrekkelijk, maar zij hebben weinig te maken met onze eeuwige vooruitgang.

Enkele dagen later vertelde ik de ervaring van Davy aan een vriend. Korte tijd later ontving Davy een brief van deze vriend. Er zat een trofee bij met het opschrift: 'Davy, de jeugdkampioen.'

In de brief was te lezen: 'Je hebt de vrijheid gekregen om te kiezen. Bedankt voor jouw voorbeeld. Je bent een echte kampioen.' □



ILLUSTRATION  
MARK ROBINSON

# ALLEEN VOLGENS DE GRONDBEGINSELEN VAN GERECHTIGHEID

President Gordon B. Hinckley

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

**Deze toespraak is op 3 mei 1992 gehouden op een haardvuurvond ter gelegenheid van de 163ste verjaardag van de herstelling van het priesterschap. De haardvuurvond is per satelliet uitgezonden.**

Het is een enorme uitdaging om een publiek van deze omvang toe te spreken. Ik denk dat het publiek vanavond het half miljoen benadert, allemaal mannen en jongens wie het priesterschap van God is verleend. Petrus noemde deze groep 'een koninklijk priesterschap' (zie 1 Petrus 2:9), wat we ook echt zijn als we in overeenstemming leven met de hoge eisen die gesteld worden aan hen die namens God, de eeuwige Vader, handelen met het gezag dat door de Heer Jezus Christus tot ons is gekomen.

Ik veronderstel dat niemand onder ons echt kan begrijpen welke enorme macht deze buitengewone organisatie vertegenwoordigt. Wilford Woodruff heeft eens een ervaring beschreven die hij gehad heeft in april 1834, vier jaar na de oprichting van de kerk. De gebeurtenis vond plaats in Kirtland (Ohio). De profeet Joseph had een priesterschapsvergadering bijeengeroepen. Alle priesterschapsdragers van die tijd kwamen bijeen in een kleine blokhuur. Er waren maar enkele hogepriesters, nog geen apostelen of zeventigen, en maar enkele ouderlingen. Dit kleine aantal dat toen nog kon vergaderen in

een kleine ruimte in een blokhuur, is nu uitgegroeid tot bijna een miljoen Aäronische- en 900.000 Melchizedekse-priesterschapsdragers.

Kirtland, in die tijd de belangrijkste woonplaats van de heiligen, was een kleine stad. 158 jaar later zijn we een



grote kerkgemeenschap geworden, die verspreid is over de hele aarde. Onlangs heb ik met priesterschapsdragers vergaderd in Madrid; daarna in Rome, Genève, en in Odense, een stad in Denemarken, die vanwege zijn centrale ligging door de Deense leden was uitgekozen om in te vergaderen. In elk van die landen wordt een andere taal gesproken, wordt een andere vlag geheesen. Maar ze hebben iets gemeenschappelijk: ze zijn verenigd door de broederband van het evangelie van

Jezus Christus. Iedere man heeft de handen opgelegd gekregen en heeft goddelijk gezag ontvangen.

Men heeft mij verteld dat wij op het ogenblik leden hebben in 138 verschillende politieke entiteiten. Kunt u zich dat voorstellen? In ieder land waar deze kerk gevestigd is, was het nodig om een fundament van priesterschap te leggen waarop gebouwd kon worden. Op sommige plaatsen was dat de vader van een gezin die op zondag met zijn vrouw en kinderen een kerkdienst hield. Dergelijke kleine kernen zijn mettertijd uitgegroeid tot sterke gemeenten, die op hun beurt wijken en ringen van Zion geworden zijn.

Toen ik de eerste keer Rome bezocht, was er bij mijn weten in heel Italië geen enkele andere heilige der laatste dagen. Nu zijn daar sterke en bewaamde mannen met groot geloof en vol liefde voor de Heer. In dat land zijn nu sterke ringen gevestigd.

Toen we in 1961 het zendingswerk op de Filipijnen begonnen, was er bij die vergadering één Filipijn aanwezig. Op het ogenblik zijn er in dat land 263.000 kerkleden, verspreid over vierenvertig ringen van Zion, en zijn er veel kerkgebouwen en een prachtige tempel. Dat alles is het gevolg van het zoeken en onderrichten van mensen die open staan voor de Heilige Geest. Enkelen aanvaardden de doop. Zij blijven getrouw en groeien in kennis en begrip, en niet veel jaren later hebben

we bisschoppen en ringpresidenten, zendingspresidenten, patriarchen en tempelpresidenten. Ziedaar de wonderlijke uitwerking van dit grote werk.

Natuurlijk zijn getrouwe vrouwen essentieel geweest bij die groei. Zij hebben opmerkelijke bijdragen geleverd. Maar toch was het noodzakelijk dat we de mannen vonden, onderwezen en doopten, en daarna vormden, opleidden en geschikt maakten voor leidersfuncties.

In de openbaring die wij kennen als afdeling 1 van de Leer en Verbonden, verklaart de Heer dat een van de redenen voor de herstelling van het evangelie is dat 'ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken' (LV 1:20).

De Heer spreekt hier over het priesterschap, zijn priesterschap. Dat is ook het doel van ons werk, dat iedere man in zijn naam moge spreken.

Het is betreurenswaardig dat niet iedereen die het priesterschap ontvangen heeft, trouw is gebleven aan het gezag dat hij gekregen heeft. Zij zijn dan wel in naam een priesterschapsambt blijven dragen, maar hebben door onverschilligheid of overtreding de macht verloren om dat ambt uit te oefenen. Wij dienen allen te erkennen dat zoets ons ook kan overkomen als we niet voortdurend op onze hoede zijn en in overeenstemming met de beginselen van het evangelie leven.

Ik denk daarbij aan Oliver Cow-

derly. Hij had zijn werk als leraar opgegeven om de profeet Joseph Smith te assisteren bij de vertaling van het Boek van Mormon. Daarbij begonnen zij zich vragen te stellen over de doop. In antwoord op hun gebed ontvingen zij het Aäronisch priesterschap door handoplegging van Johannes de Doper.

Het was Oliver Cowdery die, samen met de profeet Joseph Smith, de handen opgelegd kreeg door Petrus, Jakobus en Johannes, de apostelen die het priesterschap van de Heer zelf ontvangen hadden toen ze met Hem op aarde leefden. Het was Oliver Cowdery die een getuige werd van de platen waarvan het Boek van Mormon vertaald werd. Hij werd de tweede ouderling van de kerk. Hij was een van de drie mannen aan wie de profeet gevraagd had de eerste twaalf apostelen van deze bedeling uit te zoeken. Hij onderrichtte hen met woorden waarvan vandaag nog altijd grote macht uitgaat.

Toch was het dezelfde Oliver Cowdery die zich door een paar kleinigheden van zijn koers liet afbrengen. Hij werd misnoegd, nors en kritisch tegenover Joseph Smith. De geest van afvaligheid begon aan hem te knagen tot hij uiteindelijk de kerk verliet.

Hij is later teruggekeerd, met de vraag om slechts als lid aanvaard te worden. Van hem heeft Wilford Woodruff gezegd:

'Ik heb Oliver Cowdery gezien alsof de aarde onder zijn voeten beefde.

Nooit heb ik iemand krachtiger getuigenis horen geven onder invloed van de Geest dan Oliver Cowdery. Maar op het ogenblik dat hij het koninkrijk van God verliet, viel zijn macht als een bliksemschicht uit de hemel. Zijn kracht was van hem geweken als bij Simson, slapend op de schoot van De-lila. Hij verloor de macht en het getuigenis die hij ooit genoten had en kon die in dit leven nooit meer ten volle herwinnen, hoewel hij lid van de kerk was toen hij stierf' (Stanley R. Gunn, *Oliver Cowdery – Second Elder and Scribe*, Salt Lake City: Bookcraft, 1962, blz. 73).

Thomas B. Marsh was het oudste lid van het eerste Quorum der Twaalf Apostelen. De Heer gaf hem openbaring. Hij was een man van grote kracht en bekwaamheid. Toen raakte hij betrokken bij een ruzie tussen zijn vrouw en zuster Harris over een liter room. Al vlug was hij niet meer in harmonie met zijn broeders van de Twaalf en verliet hij de kerk. Negentien jaar lang leefde deze eens zo machtige man, die het ambt van apostel bekleed had en de Raad der Twaalf gepreseed, als een verbitterde, eenzame en verarmde man.

In mijn eigen leven heb ik mannen gezien die krachtige voorstanders van deze geweldige zaak geweest zijn, mannen die het priesterschap met waardigheid en macht gedragen hebben. Maar sommigen zijn onverschillig geworden, anderen zijn tot overtreding vervallen

**'Neem uw plicht jegens de Heer, uw God, in acht:  
wandel op zijn wegen en onderhoud zijn inzettingen,  
geboden, verordeningen en getuigenissen, (. . .)  
opdat gij voorspoedig volvoeren moogt  
alles wat gij doet en alles wat gij onderneemt'  
(1 Koningen 2:3).**

en nog anderen zijn hoogmoedig en eigenzinnig geworden.

De Heer heeft geweldige beloften gedaan aan degenen die hun roeping in deze priesterschappen grootmaken. Ik kan mij nog goed herinneren hoe ik als jongen in deze tabernakel president Heber J. Grant de prachtige woorden uit afdeling 121 van de Leer en Verbonden heb horen voorlezen:

'Hoelang kunnen stromende wateren onrein blijven? Welke kracht zal de hemelen tegenhouden? De mens zou evengoed zijn nietige arm kunnen uitstrekken om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuiten, of haar stroom opwaarts te wenden, als om de Almachtige te verhinderen kennis uit de hemel over de Heiligen der Laatste Dagen uit te storten' (vers 33).

Daarna weidde hij uit over dit beginsel dat betrekking heeft op degenen die tot het priesterschap van God geordend zijn:

'Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?'

'Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren – 'Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid' (vss. 34-36).

Ieder van ons die deze goddelijke macht bezit, moet deze allesovertreffende waarheid erkennen – dat de machten des hemels die verband houden met het priesterschap 'alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid aangewend kunnen worden.



FOTOGRAF: ELDON K. LINSCHOTEN

'Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze zich heeft teruggetrokken – vaarwel dan het priesterschap van die man.

'Ziet, voordat hij zich er van bewust is, is hij aan zichzelf overgelaten om de

verzenen tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden' (vss. 37-38).

Ik wil er de nadruk op leggen, broeders, dat hoewel we het ambt kunnen behouden, we de macht ervan kunnen verliezen. Velen lijken te denken dat ze het priesterschap naar eigen goeddunken eindeloos kunnen blijven uitoefenen omdat ze eens daartoe geordend zijn. Zij denken een verbond te kunnen breken, of nu en dan eens een gebod, of te kunnen zondigen, en nog altijd de macht van het priesterschap te bezitten, en dat God wat zij in zijn heilige naam en in de naam van de Verlosser spreken, zal bekrachtigen. Maar dit wordt een schijnvertoning en ik ben van mening dat wie zoiets doet de naam van God ijdel gebruikt. Zij lasteren de naam van zijn geliefde Zoon. Zij ontheiligen de heilige gave, die zij door ordening ontvangen hebben, en het gezag, dat zij door overtreding verloren hebben.

De Heer heeft zelf gezegd 'vaarwel dan het priesterschap of het gezag van de man', die toegeeft aan zonde, hoogmoedig is, ijdele eerzucht nastreeft of in enige mate van ongerechtigheid bestuur wil uitoefenen.

Vijanden werken deze zaak tegen zoals zij dat in het verleden gedaan hebben. Bij deze vijanden horen zij die op allerlei denkbare manieren kerkleiders willen kleineren, zowel in het verleden als het heden, en het ko-

ninkrijk proberen neer te halen. Wie zijn zij dan? De geraffineerde vijanden zijn zij die ooit het priesterschap ontvangen hebben, maar het gezag ervan niet hebben weten te behouden vanwege hun gedrag. Het is maar al te waar dat zij, aan zichzelf overgelaten, de verzenen tegen de prikkelen slaan, de heiligen vervolgen en tegen God strijden.

Broeders, ik wil niet negatief zijn. Maar ik verhef een stem ter waarschuwing tot allen, jongens en mannen, om zonde te mijden. Overtreding en goddelijk gezag zijn onverenigbaar. Mijd pomografie als de pest; mijd ook maar enige mate van seksuele zonde. Hoed u voor oneerlijkheid en bedrog. Ik smeek u om iedere vorm van hoogmoed en ijdele eerzucht aan banden te leggen. Onderzoek bij uzelf of u geen heerschappij of dwang uitoefent tegenover uw vrouw en uw kinderen, want 'geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; 'door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen' (vss. 41-42).

Wij worden herinnerd aan 'de eed en het verbond van het priesterschap' die in afdeling 84 vermeld staat. Ik ben ervan overtuigd dat onze Hemelse Vader er geen behagen in schept als

welke man of jongen dan ook de ordening aanvaardt, en daarna toegeeft aan het kwaad. Door de verordening te ontvangen, ontvangt hij namelijk de eed, en het verbond tussen hem en God.

Van de man die het priesterschap ontvangen heeft, dat naar de grote hogepriester van Salem, het Melchizedeks priesterschap genoemd wordt, en die zich waardig en nederig tegenover zijn God gedraagt, mag gezegd worden dat hij koninklijke eigenschappen bezit. Deze man respecteert en waardeert zijn medestanders namelijk, keert zich af van de verzoeken van de duivel, is een ware patriarch in zijn gezin, is vriendelijk en liefdevol, erkent zijn vrouw als zijn metgezellin en dochter van God, en zijn kinderen als door God aan hem gegeven om op te voeren en te leiden in waarheid en gerechtigheid. Zo'n man hoeft zich nooit te schamen noch enige spijt te hebben. De mensen mogen van hem zeggen wat ze willen, maar hij weet dat God zijn hart kent en dat het zuiver en zonder smet is.

Ik hoop dat iedere man en jongen waar ook ter wereld, die deze grote vergadering vanavond heeft bijgewoond, naar huis zal gaan met het vaste besluit om zijn lidmaatschap van deze grote, koninklijke gemeenschap, die zo verschillend is van welke andere organisatie in de wereld, meer eer aan te doen. Of u nu rijk of arm bent, het maakt

voor God geen verschil. Of uw aanzien in de wereld groot of ogenschijnlijk onbelangrijk is, het doet er niet toe. Want wij moeten eraan denken dat God niet naar het uiterlijk kijkt, maar naar het hart (zie 1 Samuël 16:7).

Tot slot geef ik ieder van ons dezelfde opdracht die David aan zijn zoon Salomo gegeven heeft:

'Wees gij nu sterk en toon u een man;

'En neem uw plicht jegens de Heer, uw God, in acht: wandel op zijn wegen en onderhoud zijn inzettingen, geboden, verordeningen en getuigenissen, (...) opdat gij voorspoedig volvoeren moogt, alles wat gij doet en alles wat gij onderneemt' (1 Koningen 2:2-3).

Broeders, dit is het werk van de Heer. Het zal nooit falen. Het zal altijd maar sterker worden zolang er mannen het priesterschap ontvangen, zijn wegen bewandelen, en zijn inzettingen, geboden, verordeningen en getuigenissen onderhouden.

God zegene u, mijn dierbare broeders. Ik laat u mijn getuigenis van de realiteit en de kracht van het goddelijk gezag dat wij ontvangen hebben. Het is een begiftiging die zijn gelijke in de wereld niet heeft. Het is een koninklijk priesterschap. Het is een gave van God, die van ieder van ons rekenschap zal vragen van de manier waarop wij het gebruiken. Mijn liefde en zegen laat ik bij u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

# Het gebed op het parkeerterrein



Naam bij de redactie bekend

Ik kan me de avond nog goed herinneren en verbaas me erover dat ik zover was afgedwaald van de waarheid. Daar zat ik dan tussen de vuilnisbakken van een supermarkt op zoek naar wat eetbaars. Ik dacht eraan zelfmoord te plegen, maar was bang voor de dood. Ik had grote angst en dacht na over al de drastische veranderingen die ik in mijn leven had laten plaatsvinden.

Ik was van huis uit heilige der laatste dagen. Als kind was ik iedere zondag naar de kerk gegaan. Ik had 't seminarie doorlopen, leidersfuncties bekleed en van mijn lidmaatschap in de kerk genoten.

Na de middelbare school werd mij een studiebeurs aangeboden aan de Brigham Young University. Maar ik had mijn zinnen gezet op een plaats in een bekend universiteitshonkbalteam in een andere staat. Ik droomde van een profcarrière als honkballer.

Aan de universiteit werd ik geconfronteerd met een heel andere levenswijze. De opvattingen van de mensen rondom mij verschilden sterk van de mijne en ik ontdekte een grote verscheidenheid aan levensbeschouwingen. Ik werd stilaan minder actief in de kerk en mijn normen verzwakten al gauw. Ondanks mijn levenslange lidmaatschap van de kerk was ik geen ware volgeling van Jezus Christus. Ik was in staat om de influisteringen van zijn Geest volledig te negeren.

Nieuwe opvattingen en verzoeken kregen vat op mij. Ik begon te experimenteren met drugs en alcohol en ging uit met een meisje dat geen lid was van de kerk. Ik liet zelfs het honkbalteam schieten om werk te vinden zodat ik een wagen zou kunnen kopen om indruk op haar te maken.

Naarmate ik mij steeds meer inliet met mijn meisje en de drugs begon ik steeds minder naar de lessen te gaan.

Het duurde niet lang voordat ik verslaafd was. Na twee jaar was ik niet meer in staat om een normale maatschappelijke baan te behouden. Daar zat ik dan aan het strand van San Diego, ziek, zonder geld en zonder vrienden.

Die nacht op het parkeerterrein van die supermarkt viel ik op mijn knieën. Tranen stroomden over mijn gezicht terwijl ik om hulp smeekte in de hoop dat wat ik als kind geleerd had, waar was, en dat er iemand luisterde.

Plotseling kreeg ik een heerlijk, warm gevoel in mijn hoofd, en daarna in mijn hele lichaam. Ik voelde de Geest des Heren met een kracht die mij totaal onbekend was. Er kwam sereniteit over mij en, voor het eerst in jaren, voelde ik mij innerlijk rustig.

Toen ik uiteindelijk opstond, was ik bevrijd van alle vrees en kwelling. Ik wist dat mijn wanhopig, oprecht gebed verhoord was.

De weg terug was lang, maar gaf mij voldoening. Ik werd weer actief in de kerk en begon de Schriften ijverig te bestuderen. Voor een tijdje was ik hoofd van een afkickcentrum voor drugsverslaafden in Zuid-Californië en zag ik hoe velen door de macht van God geholpen werden. Ook zag ik anderen, die niet naar de leringen van de Heer luisterden, wegzinken in wanhoop en ontzetting. Ik heb erg met die mensen te doen en ben de Heer ontzettend dankbaar dat hij mijn wanhopig gebed gehoord en verhoord heeft. □

ILLUSTRATOR DOUG FRYER

## A-activiteiten

## District Antwerpen

Inge Baetens, jonge-alleenstaandenvertegenwoordigster

### 29 januari 1993: bowlingavond

De vertegenwoordigers jonge alleenstaanden van het District Antwerpen hebben zich voorgenomen in 1993 elke maand een activiteit te plannen. De eerste activiteit, een bowlingavond, ging door op 29 januari in Gent.

Eenmaal alle deelnemers op het 'mormoonse' uur gearriveerd, begonnen we eraan. De winnaar was vlug gekend: Costel Antochi. Hij had ons om de tuin geleid (hij 'kende er [zogenaamd] niets van') maar stond al vlug 20 punten voor. Maar 'deelnemen is belangrijker dan winnen'.

Lieve Croux stelde daarna voor om 'Gent by night' eens te gaan bezichtigen. En, al was het koud, het was werkelijk de moeite waard al die, met spots verlichte, historische gebouwen te bewonderen. Lieve, onze supergids, gaf hierbij deskundig historische uitleg. Wemoesten nog wevelenlangsbewolingsclubterug; een 'slordigaard' had zijn sleutelbos laten liggen.

Deze activiteit is ongetwijfeld voor herhaling vatbaar.



### 12 februari 1993: Valentijnsuif 2

Net zoals vorig jaar hadden we in Sint-Niklaas weer een valentijnsuif van formaat.

Bij het binnenkomen van de danszaal werd je meteen verast door de prachtige versiering van kleurrijke strikken en hartjes allerhande. Deze waren allen ontworpen door 'huize de Cock Francine' gevestigd te Parijs (nee hoor, uit Belsele). Hartelijk bedankt,

Francine! Christoph Ruys, alias deejay Stoffel (ook voor hem een dikke proficiat!) wou dat we er meteen tegenaan zouden gaan: we waren toch gekomen om te dansen! Toen na een aarzelend begin de eerste moedigen op de dansvloer verschenen, duurde het niet lang of de andere aanwezigen kwamen ook op dreef.

Later op de avond was het aantal bezoekers fel gestegen. Zelfs onze doodzieke districts-president, Jo Buysse, kon het

niet laten. Blijkbaar krijgt onze valentijnsuif steeds meer bekendheid, want zelfs Waalse zuiderburen waren komen kijken wat wij, Vlamingen, ervan gemaakt hadden. En 't is hen goed bevallen. Je ziet wel: op zo'n moment bestaan er geen (taal)grenzen meer.

Beste mensen, hadden jullie er ook graag bij geweest? Geen nood, volgend jaar organiseren wij weer zo'n spetterende dansavond ter ere van Valentijn. Hou het maar in de gaten!

# IN MEMORIAM

## ROBERT E. SACKLEY



Ouderling Robert E. Sackley, lid van het Tweede Quorum der Zeventig, is op 22 februari 1993 een natuurlijke dood gestorven terwijl hij op reis was in Australië.

Ouderling Sackley was Australiër van geboorte, maar heeft lange tijd in Canada gewoond voordat hij algemeen autoriteit werd. Hij was werkzaam als eerste raadgever in het presidium van het Gebied Oceanië dat kantoor houdt in Sydney. Op het ogenblik van zijn overlijden in een hotelkamer in Brisbane was hij met zijn vrouw opreis als algemeen autoriteit.

Ouderling Sackley die zeventig jaar is geworden was in april 1988 gesteund als lid van de Zeventig. Vóór zijn

huidige opdracht was hij werkzaam als directeur van de afdeling zendingswerk en als tweede raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Zuidoost.

Hij is ook zendingspresident geweest op de Filipijnen, en later in Nigeria, en is tevens werkzaam geweest als bestuursmedewerker van de Salt Lake-tempel, directeur van het bezoekerscentrum van de Washington-tempel en zending in de Sydney-tempel. Ouderling Sackley is geboren op 17 december 1922 te Lismore in Nieuw-Zuid-Wales. Tijdens de Tweede Wereldoorlog diende hij bij de Australische commando-troepen. Toen hij in december 1944 in een ziekenhuis

herstellende was van verwondingen opgelopen tijdens de slag in de Stille Zuidzee hoorde hij voor het eerst over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen van een ziekenhuisbezoekster, Marjorie Orth, uit Brisbane (Australië). Hij werd in 1946 lid van de kerk en trouwde op 29 maart 1947 met Marjorie Orth.

In 1954 emigreerden broeder en zuster Sackley naar Canada, waar hij in 1979 met pensioen ging na jaren als president van het Medicine Hat College in Alberta te hebben gewerkt.

Ouderling Sackley laat zijn vrouw achter, twee dochters, drie zonen en zeventien kleinkinderen. <

# DE KINDERSTER

93E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MEI 1993





## AMMON, EEN UITMUNTEND DIENSTKNECHT



De vier zonen van Mosiah hadden Zarahemla verlaten om de Lamanieten het woord van God te onderwijzen. Ze waren ieder naar een andere stad gegaan. Alma 17:12–13



Ammon was naar het land Ismaël gegaan. Toen hij het land binnenging, bonden de Lamanieten hem vast en brachten hem naar hun koning, Lamoni. Alma 17:20–21



Ammon vertelde koning Lamoni dat hij onder de Lamanieten wilde wonen. Lamoni was verheugd en beval zijn mannen Ammon los te maken. Alma 17:22–24



Toen Ammon zei dat hij een dienstknecht van de koning wilde zijn, kreeg hij opdracht om de kudden van de koning te bewaken. Alma 17:25



Op zekere dag, toen Alma en de andere dienstknechten de kudden naar de drinkplaats dreven, verspreiden Lamanitische rovers de dieren in de hoop ze zo te kunnen stelen. Alma 17:26–27, 18:7



Ammons metgezellen waren bang, want koning Lamoni had al eerder dienstknechten gedood nadat rovers een deel van de kudde hadden gestolen. Alma 17:28



Ammon wist dat dit zijn kans was om Gods macht te tonen en zo het hart van de Lamanieten te winnen. Dan zouden ze naar zijn boodschap luisteren. Alma 17:29



Ammon zei dat wanneer ze de dieren weer te zamen zouden brengen, de koning hen niet zou doden. Alma 17:31



Ammon en zijn mededienstknechten vonden de dieren al snel en brachten ze vlug terug naar de drinkplaats. Alma 37:32



Toen de rovers terugkwamen, zei Ammon tegen de anderen dat zij de kudden moesten bewaken terwijl hij met de rovers vocht. Alma 17:33



De Lamanitische rovers waren niet bang voor Ammon. Ze dachten dat het niet moeilijk zou zijn om hem te doden. Alma 17:34-35

(vervolg op blz. 14)



# HET TALENT VAN SHELLY

Debra Hadfield

**S**helly huppelde graag. Ze huppelde naar het park. Ze huppelde naar school en weer naar huis. Ze huppelde wanneer ze op bezoek ging bij zuster Jansen, die naast hun woonde. Ze huppelde zo vaak dat haar vriendinnen haar 'Huppeltje' noemde.

Op een dag liep Shelly heel langzaam naar huis. Ze had geen zin om te huppelen. Haar benen waren zwaar toen ze de trap van de veranda opliep en in de voordeur opendeed. Haar moeder zat aan de keukentafel brieven te schrijven.

'Hallo, Shelly! Hoe was het vandaag op school?' vroeg moeder, die net een envelop dicht wilde plakken. Shelly zei niets. De tranen sprongen in haar ogen. *O, nee, dat ze, nu moet ik al weer huilen.*

Moeder plakte de postzegels op de enveloppen. Toen zei ze tegen Shelly: 'Maar, schat, wat is er aan de hand?'

Terwijl moeder haar in haar armen nam, liepen de tranen over haar wangen. 'O, mama! Sommige kinderen op school zeggen dat ik dom ben! Ben ik echt dom?'

Moeder drukte haar nog steviger tegen zich aan. 'Nee, Shelly! Je bent niet dom.'

Shelly deed een stapje naar achteren en keek moeder aan. Ze zag in haar ogen dat ze haar begreep. Shelly wist

dat haar moeder van haar hield. 'Maar waarom is alles dan zo moeilijk voor me? Ik ben altijd het laatste klaar met rekenen en taal en dan maak ik ook nog de meeste fouten.' Moeder gaf haar een zakdoekje. Shelly snoof haar neus. 'Ik doe echt mijn best, mam! Ik doe echt mijn best! En u helpt me iedere avond. Waarom is het dan zo moeilijk voor me?'

Moeder drukte Shelly weer tegen zich aan en vroeg: 'Shelly, wat is het grootste talent dat iemand kan hebben?'

Shelly dacht na. Ze dacht eraan hoe mooi haar oudere broers viool konden spelen. Ze speelden in het school-orkest. 'Bedoelt u vioolspelen?', vroeg ze.

'Nee', zei moeder. 'Vioolspelen is niet het grootste talent. Denk er nog maar eens over na.'

Shelly moest aan haar vader denken. Hij kon heel mooi hout bewerken. Shelly vond het leuk om naar hem te kijken als hij meubels aan het maken was. 'Is het hout bewerken?' vroeg ze.

Moeder schudde haar hoofd. 'Nee, hout bewerken is niet het grootste talent. Denk nog maar eens heel goed na.'

Toen realiseerde Shelly zich hoe fijn ze het vond wanneer haar moeder jeugdwerklidjes voor haar zong

voordat ze naar bed ging. Ze vond het heel leuk om samen nieuwe liedjes te leren. 'Is kunnen zingen het grootste talent dat iemand kan hebben?', vroeg Shelly.

'Nee, Shelly. Een muzikaal talent is een geweldig talent maar het is niet het grootste talent.'

Shelly dacht aan haar vriendin Aubree. Aubree was meestal als eerste klaar met rekenen en taal. Ze hoefde thuis nooit te leren. Aubree ging meerdere keren per week naar dansles. Ze zat op ballet en kon tapdansen. 's Zaterdags ging Shelly vaak bij haar op bezoek. Dan mocht ze één van Aubree's mooie kostuums aan en Aubree leerde haar een paar danspjes.

'Is dansen het grootste talent?', vroeg Shelly.

'Nee, Shelly, dansen is niet het grootste talent. Denk nog eens heel diep na.'

Shelly dacht na. Ze vond lezen heel moeilijk. Soms leek het alsof de letters heen en weer dansten of zelfs verdwenen. 'O, mam, het is toch niet lezen, hè?'

Moeder sloeg haar arm om haar heen. 'Nee, lezen is niet het grootste talent. Dansen, zingen, lezen, hout bewerken en een instrument bespelen zijn allemaal grote talenten, maar ze zijn niets vergeleken met het allergrootste talent. En, Shelly, jij hebt het allergrootste talent.'

Shelly was verbaasd. 'Nee, mam. Er is niets waar ik echt goed in ben.'

'O, natuurlijk wel. Jij probeert mensen blij te maken. Als je uit school komt, ga je nog even bij zuster Jansen langs voordat je naar huis komt. Ze voelt zich een beetje eenzaam omdat ze alleen woont en jij vrolijk haar op. Ze heeft me vaak verteld hoe ze naar jouw bezoekjes uitkijkt.'



Shelly glimlachte. Ze vond zuster Jansen aardig. Soms speelde ze op de harp voor Shelly. Zuster Jansen heeft zelfs gezegd dat ze Shelly harp gaat leren spelen. Maar eerst moeten Shelly's armen nog wat groeien.

Moeder drukte Shelly nog eens tegen zich aan. 'En als er gebeld wordt, sta jij als eerste bij de deur. Je begroet iedereen met een glimlach. Zelfs als mijn vrienden komen, bied je ze een koekje aan en vraag je ze nog eens langs te komen. Dat vinden ze heel fijn.'

Moeder heeft gelijk, dacht Shelly. Ik vind het echt heel fijn om anderen blij te maken.

'Shelly,' zei moeder, 'jij hebt het grootste talent. Weet je nu welk ik bedoel?'

Shelly schudde haar hoofd.

'Shelly, jouw talent is liefde. Je weet hoe je anderen lief

moet hebben, en dat is het allergeenste talent. Dat is wat Jezus onderwees. Al die andere talenten – zingen, dansen, hout bewerken, een instrument bespelen, zelfs lezen – hebben geen waarde als je niet weet hoe je moet liefhebben.'

Shelly dacht er even over na en knikte. Ze gaf haar moeder een zoen. Toen huppelde ze door de gang naar haar kamer om zich om te kleden.

De volgende dag, net voordat de schoolbel ging, begon een jongen in Shelly's klas haar weer te plagen. Maar Shelly glimlachte alleen naar hem. *Ik ben misschien niet zo knap als jij, dacht ze, maar ik kan toch van je houden; en Jezus zei dat liefde het allerbelangrijkste is.*

Toen deed ze haar reken- en taalboek in haar tas en huppelde de hele weg naar huis. □

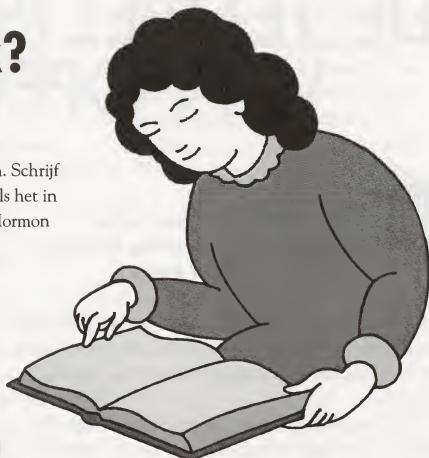


# Waar staat dit boek?

Ann Laemmlen Lewis en Jackie Owen

GEDRUKT MET TOESTEMMING VAN DESERET BOOK COMPANY

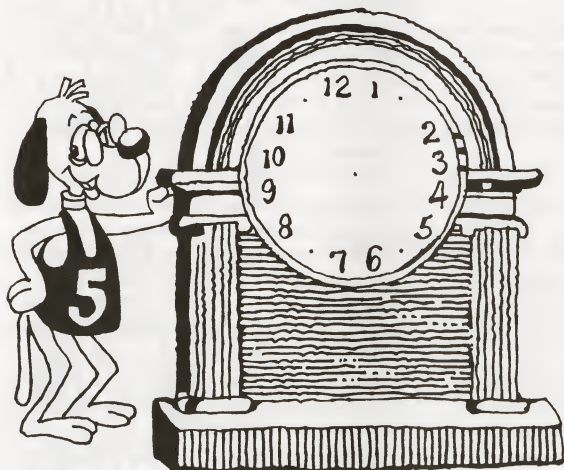
Hier is een lijst van boeken die je in de Schriften kunt vinden. Schrijf naast het boek OT als het in het Oude Testament staat. NT als het in het Nieuwe Testament staat en BM als het in het Boek van Mormon staat.



- \_\_\_\_\_ ALMA
- \_\_\_\_\_ 1 PETRUS
- \_\_\_\_\_ ENOS
- \_\_\_\_\_ GENESIS
- \_\_\_\_\_ MARCUS
- \_\_\_\_\_ OPENBARING
- \_\_\_\_\_ AMOS
- \_\_\_\_\_ MOSIAH
- \_\_\_\_\_ ESTER
- \_\_\_\_\_ WOORDEN VAN MORMON

- \_\_\_\_\_ LUCAS
- \_\_\_\_\_ OMNI
- \_\_\_\_\_ JONA
- \_\_\_\_\_ RUTH
- \_\_\_\_\_ HANDELINGEN
- \_\_\_\_\_ 2 TESSALONICENZEN
- \_\_\_\_\_ JUDAS
- \_\_\_\_\_ 2 NEPHI
- \_\_\_\_\_ HABAKUK
- \_\_\_\_\_ PSALMEN

- \_\_\_\_\_ NUMERI
- \_\_\_\_\_ JAKOB
- \_\_\_\_\_ TITUS
- \_\_\_\_\_ HELAMAN



## KLOKKENSPEL

José Antonio Contreras

Trek vijf rechte lijnen op de klok, je krijgt dan zes 'uur-paren'. De som van deze paren moet telkens hetzelfde zijn. Welke paren kun je dan maken?

### Op de omslag:

Alexandra Marina Ferreira Calado uit Pareda (Portugal) komt aan het woord in 'Vriendschap sluiten', blz. 12.  
(Omslagfoto: Julie Wardell.)

Waar staat dit boek? : OT: Genesis, Psalmen, Numeri, Habakuk, Ruth, Jona, Handelingen, Lucas, Handelingen, 2 Tessa-  
lonticenzen, Judas, Titus, BM: Alma, Enos, Mosiah, Moroni, 2 Nephi, Jacob, Helaman, Klokken spel: de som van de paren is telkens  
derdeen: 12+1; 11+2; 10+3; 9+4; 8+5; 7+6.

# DE TEMPEL IS EEN PLAATS VAN OPENBARING

Judy Edwards



**'En indien gij zult bidden, zult gij openbaring op openbaring ontvangen' (Leer en Verbonden 42:61).**

Als je een ernstige vraag zou hebben, waar zou je dan naar toe gaan om er over na te denken en te bidden? Misschien wil je alleen zijn op je kamer of buiten een rustig plekje zoeken.

Als de president van de kerk een ernstige vraag over een heilige aangelegenheid heeft dan gaat hij het liefst naar een rustige plek waar hij het probleem in zijn gedachten kan overdenken en erover kan bidden. De tempel is een heilige, vredige plaats waar de president van de kerk en andere getrouwe leden naar toe kunnen gaan om speciale leiding van onze Hemelse Vader te ontvangen. Het is een plaats waar onze Hemelse Vader ons openbaring en antwoord op ernstige vragen geeft.

President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'Als ik gebukt ging onder een probleem of een moeilijkheid, ben ik altijd naar het huis van de Heer gegaan, met een gebed in mijn hart dat ik antwoord zou krijgen. De antwoorden zijn duidelijk en onmiskenbaar gekomen' (Kinderster, juni 1992, blz.2).

Omdat de president van de kerk profeet en openbaarder is, ontvangt hij openbaring voor alle mensen en maakt hij ons de wil van onze Hemelse Vader bekend.

Vele jaren geleden heeft president Spencer W. Kimball tot onze Hemelse Vader gebeden en Hem gevraagd of de tijd reeds gekomen was dat alle getrouwe broeders het priesterschap mochten ontvangen. Het antwoord werd hem op 1 juni 1978 gegeven in de Salt Lake-tempel. Het antwoord is nu een deel van de Leer en Verbonden en heet Officiële Verklaring nr.2. Er staat onder andere in: '[Onze Hemelse Vader] heeft onze gebeden gehoord en door openbaring bevestigd dat de lang beloofde dag is aangebroken waarop iedere getrouwe, waardige man in de kerk het heilige priesterschap mag ontvangen, met de

macht het goddelijk gezag ervan uit te oefenen, en samen met zijn geliefden iedere zegening die eruit voortvloeit mag genieten, waaronder de zegeningen van de tempel.

Bijgevolg mogen alle waardige mannelijke leden van de kerk tot het priesterschap worden geordend, ongeacht hun ras of huidskleur.'

Wij zijn dankbaar voor de openbaringen van onze Hemelse Vader en voor de profeten die het waardig zijn deze boodschappen te ontvangen!

## Instructies

Lees de onderstaande verhalen over mensen die in de tempel openbaringen ontvingen, en zoek de verwijzingen op om te kijken wat voor bijzondere boodschap zij ontvingen. Vul daarna de juiste woorden.

## Ideeën voor de participatieperiode

1. *De leden van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen zijn profeet, ziener, en openbaarder voor de kerk en voor de wereld. Laat de kinderen recente foto's van hen zien en vraag of ze de juiste naam erbij kunnen noemen. Vertel dan iets over deze broeders. (Zie de laatste conferentiestier.)*

2. *Maak de kinderen duidelijk dat we op verschillende manieren openbaring kunnen ontvangen – door influisteringen van de Heilige Geest, visioenen, dromen of verschijningen. Vertel hun dat profeten en andere getrouwe leden ook buiten de tempel openbaringen hebben ontvangen – zoals Mozes op de berg Sinai (zie Exodus 24:12, 16–18), Lehi in zijn huis (zie 1 Nephi 1:–8), Enos in het bos (zie Enos 1:1–5), Saulus toen hij onderweg was (zie Handelingen 9:3–6), Joseph Smith terwijl hij in de gevangenis zat (zie Leer en Verbonden 122) en Joseph F. Smith in zijn kamer (zie Leer en Verbonden 138:1, 11 en het opschrift).*

3. *Zeg het negende geloofsartikel op; lees dan Leer en Verbonden 121:26–27 en Amos 3:7 en bespreek deze teksten. □*



## SAMUËL

Toen hij die avond in de tempel zijn naam hoorde roepen, dacht de jonge Samuël dat Eli, de hogepriester, hem riep. Maar Eli wist dat de Heer tot Samuël sprak. Eli zei Samuël dat wanneer hij de stem weer hoorde hij moest zeggen: 'Spreek Here, want u knecht hoort' (1 Samuël 3:9). Samuël deed wat Eli hem gezegd had, en de Heer had een trieste boodschap voor Samuël: 'Te dien dage zal Ik \_\_\_\_\_ al wat ik over zijn huis gesproken heb (...).

'Want ik heb \_\_\_\_\_ dat ik \_\_\_\_\_ voor altijd \_\_\_\_\_ (1 Samuël 3:12-13).



## ZACHARIAS

In de dagen van koning Herodes leefde er een rechtvaardige priester genaamd Zacharias. Hij en zijn vrouw, Elisabeth, hadden geen kinderen.

Op een dag, toen Zacharias in de tempel werkte, verscheen er een engel aan hem. Aanvankelijk was Zacharias bang maar de engel zei hem niet bevreesd te zijn want zijn gebeden waren verhoord: 'Uw \_\_\_\_\_ zal u \_\_\_\_\_ en gij zult \_\_\_\_\_' (Lucas 1:13).



## JOSEPH SMITH

Toen Joseph Smith op 21 januari 1836 in de tempel was, kreeg hij een visioen. Hij zag het celestiale koninkrijk en herkende verscheidene personen, waaronder zijn broer Alvin, die gestorven was, voordat het evangelie werd hersteld. Joseph vroeg hoe dat mogelijk was. De stem des Heren zei: 'Allen die \_\_\_\_\_ zonder \_\_\_\_\_ van dit \_\_\_\_\_, doch die het \_\_\_\_\_, als zij \_\_\_\_\_ hadden mogen blijven, zullen \_\_\_\_\_ zijn van het \_\_\_\_\_ (Leer en Verbonden 137:7).



## JOSEPH SMITH, OLIVER COWDERY

Joseph Smith en Oliver Cowdery waren op 3 april 1836 in de Kirtland-tempel toen de Heer aan hun verscheen met een vreugdevolle boodschap over de tempel: 'Want ziet, Ik heb dit \_\_\_\_\_, en Mijn naam \_\_\_\_\_; en Ik zal Mij \_\_\_\_\_ in barmhartigheid \_\_\_\_\_' (Leer en Verbonden 110:7).

# OUDERLING HORACIO

**Uit een interview van Beverly J. Ahlstrom met ouderling Horacio A. Tenorio van het Tweede Quorum der Zeventig.**

**M**ijn jeugd bestond uit naar school gaan, spelen en werken – in Mexico mogen kinderen ook al werken. In die tijd ging ik slechts halve dagen naar school. Toen ik acht jaar was, werkte ik samen met mijn moeder als acteur in een wekelijks radioprogramma. Toen ik negen was maakte ik plastic kerststerren. Met mijn tiende werkte ik voor een stomerij. Op mijn fiets reed ik door de straten en vroeg de mensen of ze nog kleding hadden die gereinigd moest worden. Toen ik veertien was, verhuurde ik tijdens bazars kraampjes waar mensen hun spulletjes te koop aan konden bieden.

Mijn eerste school was de basisschool. Toen ik in groep drie zat, kreeg ik een prijs omdat ik de beste leerling van de school was. Maar toen ik op de middelbare school zat, was ik niet meer zo goed.

Ik speelde iedere dag honkbal. Ik was er gek op. Omdat ik erg klein was en we destijds geen kleine handschoenen hadden in Mexico, gebruikte ik een grote. Mijn middelvinger is nu tekort omdat ik



hem vaak gebroken heb tijdens het spelen. Ik deed er gewoon een verbandje om en speelde verder. Mijn trainer zei altijd: 'Als Horacio de bal eenmaal gevangen heeft, dan laat hij hem niet meer vallen. Het kan zijn dat Horacio door de bal de grond raakt, maar het omgekeerde zal niet gebeuren.' Ik ben korte stop, vanger en werper geweest. Ik vind dat ik wel een goede werper was, want ik heb een wedstrijd gespeeld waarin de tegenpartij geen run of treffer kon scoren nadat ik geworpen had. Ik heb ook gevoetbald, maar ik kreeg problemen omdat ik zo mager was. Ik ben vaak ernstig geblesseerd geraakt.

Desondanks realiseerde ik me toen al dat niets onmogelijk was, als ik het maar echt wilde. Ik denk dat ik die wijze les van mijn moeder geleerd heb. Ze was een heel bijzondere vrouw. Zij

werkte al in de reclamewereld toen er in Mexico eigenlijk nog maar een paar vrouwen in het bedrijfsleven werkzaam waren.

Mijn grootvader was generaal tijdens de Mexicaanse revolutie. Hij was een heel strenge man, maar hij hield van me. Hij leerde me om mijn vaderland lief te hebben. Ieder jaar vierden we de onafhankelijkheidsdag van Mexico bij mijn grootouders. Op 15 september hadden we een groot diner en de volgende dag gingen we naar de parade.

Ik kan me nog goed herinneren dat we bij mijn grootouders logeerden. Ze aten wel vijf keer op een dag. Als ontbijt aten ze alleen brood en dronken warme chocolademelk. Om elf uur was er een maaltijd met brood, vlees en bonen. Het middageten was tussen twee en drie uur en het avondeten was pas om elf uur 's avonds. De kinderen bleven niet op voor het avondeten.

De kinderen in Mexico hebben geleerd om respect te hebben voor volwassenen. Ik herinner me nog dat kinderen alleen mee mochten naar een reünie als ze uitgenodigd waren. Als een kind iets wilde zeggen, moest het eerst toestemming vragen.

De Heer heeft me in mijn leven vaak beschermd. Toen ik twee was,

# IO A. TENORIO

had ik amoeben in mijn buik. Deze microscopisch kleine diertjes veroorzaakten kleine gaatjes in mijn buikwand. Volgens de dokters was dit dodelijk, maar ik genas.

Een andere keer ging mijn oom, die slechts drie jaar ouder was dan ik, met me wandelen bij het huis. Aan de voorkant van het huis was een weg met daarachter een irrigatiekanaal. Toen hij de weg overstak, schoot de kinderwagen in het irrigatiekanaal. Het kanaal stond droog maar mijn oom kon ons er niet uitkrijgen. Mijn moeder begon zich ongerust te maken en riep me. Ze keek in huis maar kon me niet vinden. Ze voelde dat ze op de weg en in het kanaal moest gaan kijken. Ze vond ons en kon ons net op tijd uit het kanaal halen voordat het water er doorheen stroomde. Als ze niet naar de Geest had geluisterd dan waren mijn oom en ik verdronken.

We moeten niet vergeten dat God leeft en dat Hij, als onze Vader, van ons houdt. Hij wil niet dat we lijden. Ik getuig dat Christus onze Leraar, onze Herder en onze beste vriend is, die ons helpt al onze twijfels te overwinnen. Hij heelt onze wonden en verzacht de pijn. □



Met zijn moeder in Delicias (Mexico).

# ALEXANDRA MARINA FERREIRA CALADO

UIT PAREDE (PORTUGAL)

Julie Wardell

**D**e Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is in Portugal pas na de revolutie van 1974 met zendingswerk begonnen. In januari 1975 waren er dertig aanwezigen tijdens de eerste vergadering van de kerk in het Roma Hotel in Lissabon. Een paar maanden later bezocht president Thomas S. Monson het bergachtige gebied bij Sintra en wijdde het land toe aan het zendingswerk.

De tienjarige Alexandra en haar familie zijn dankbaar dat er zendelingen naar hun land konden komen. Een paar jaar geleden belden de zendelingen bij de familie Ferreira aan en Alexandra's oma liet hun binnen. Dankzij dit bezoek werden Alexandra, haar ouders (Rosa en Arnaldo), haar broer (Victor) en haar oma lid van de kerk. Toen Alexandra voor het eerst een vergadering van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bijwoonde, voelde ze zich er meer op haar gemak dan in welke kerk dan ook. Bij haar doop voelde ze dat ze de juiste beslissing genomen had. Alexandra wist dat ze verhoging kon verwerven en op een dag terug kon keren bij onze Hemelse Vader en Jezus.

Momenteel is de familie Ferreira actief in de wijk Oeiras in de Ring Lissabon Oeiras. Alexandra en Victor vinden het fijn om naar de avondmaalsdienst en het jeugdwerk te gaan. Zuster Ferreira is tweede raadgeefster in het jeugdwerkpresidium. Alexandra's lievelingslied in het jeugdwerk is 'Mijn Hemelse Vader houdt van mij'. Vooral de spelletjes tijdens de participatieperiode vindt ze erg leuk.

Alexandra gaat iedere dag naar school. Ze is goed in rekenen. Ze leest graag; 1 Nephi vindt ze het mooiste boek uit de Schriften.

Alexandra is altijd druk bezig, ze speelt graag vader-en-moedertje en tennis en ze is gek op haar poppen. De ouders van haar vriendinnetje hebben een zwembad en ze vindt het heel leuk om bij hun te gaan zwemmen. Alexandra wil ook nog eens op pianoles. Ze gaat graag met haar broer fietsen en rolschaatsen.

Afwassen, afstoffen en haar bed opmaken zijn een paar van haar taken. Ze bakt graag patat en vindt het leuk om rijst of eieren te koken. Het allerliefste eet ze gekookte vis, in azijn en olijfolie bereid, met kool en aardappelen.

Portugal is een mooi land. Er zijn veel wegen met kinderkopjes, de huizen hebben meestal stenen daken en de kust is schitterend. Alexandra woont met haar broertje en haar ouders in een klein plaatsje aan de kust. Ze gaat vaak naar het strand of het park om te wandelen. Ze geniet allemaal van de gezinsavond en Alexandra spreekt graag het gebed uit. Ze vindt het ook fijn om met andere familieleden over het evangelie te praten. Ze weet dat gezinsavond belangrijk is en dat het haar kan helpen een nog sterker getuigenis te krijgen. □

**Alexandra, rechts, geniet niet alleen van het jeugdwerk maar ook van de natuur. Ze gaat vaak met haar broer, Victor, en haar ouders naar het strand of het park om te wandelen.**



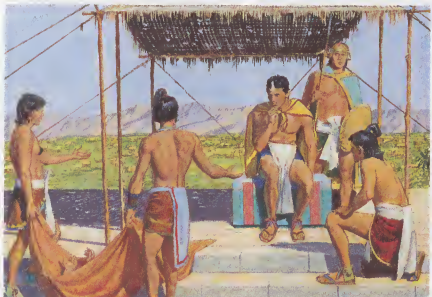
(vervolg van blz. 3)



Gods macht rustte op Ammon. Hij slingerde stenen naar de rovers en sommigen werden gedood. De andere rovers werden heel boos. Alma 17:36



Toen ze hem probeerden te doden, sloeg Ammon iedereen die zijn knuppel tegen hem ophief, de arm af. Doodsbang sloegen de rovers op de vlucht. Alma 17:37-38



De andere dienstknechten namen de afgehouden armen en brachten ze naar koning Lamoni. Ze vertelden hem over Ammons grote macht en wat hij had gedaan. Alma 17:39, 18:1



Lamoni was verbaasd. Hij wilde met Ammon spreken maar was bang. Hij dacht dat Ammon de Grote Geest was. Alma 18:2-4, 11



Toen Ammon voor koning Lamoni verscheen, wist de koning niet wat hij moest zeggen. Hij zweeg een uur lang. Alma 18:14



De Heilige Geest liet Ammon weten wat Lamoni dacht. Ammon legde uit dat hij niet de Grote Geest was. Hij was een man. Alma 18:16-19



Ammon mocht alles hebben wat hij wilde als hij de koning zou vertellen hoe het kwam dat hij de rovers kon verslaan en de gedachten van Lamoni kende. Alma 18:20–21



Ammon zei dat hij alleen maar wilde dat Lamoni naar zijn woorden zou luisteren. De koning zei dat hij alles zou geloven wat Ammon hem vertelde. Alma 18:22–23



Ammon vroeg of de koning in God geloofde. Lamoni zei dat hij in de Grote Geest geloofde. Alma 18:24–27



Ammon legde uit dat de Grote Geest God is, dat God alles op de aarde geschapen heeft en dat Hij onze gedachten kent. Alma 18:28–32



Alma vertelde dat de mens naar Gods beeld geschapen werd en dat hij door Gods Heilige Geest geroepen was om het evangelie aan Lamoni en zijn volk te verkondigen. Alma 18:34–35



Ammon gebruikte de Schriften om Lamoni te vertellen over de schepping van de aarde, over Adam en over Jezus Christus. Alma 18:36, 39



Lamoni geloofde Ammon en begon om vergeving van zonden te bidden. Toen viel hij ter aarde alsof hij dood was. Alma 18:40-42



Lamoni's dienstknechten brachten hem naar zijn vrouw en legden hem op een bed. Na twee dagen dachten ze dat hij dood was en besloten hem te begraven. Alma 18:43; 19:1



Lamoni's vrouw geloofde niet dat hij dood was. Ze had gehoord van Ammons grote macht en vroeg hem Lamoni te helpen. Alma 19:2-5



Ammon wist dat Lamoni in de macht van God was en vertelde haar dat Lamoni niet dood was en dat hij de volgende dag weer zou opstaan. Alma 19:6-8



Ze waakte de hele nacht bij Lamoni's bed. De volgende dag stond Lamoni op en zei dat hij Christus had gezien. De koning en de koningin waren vervuld van de Heilige Geest. Alma 19: 11-13



Lamoni leerde zijn volk over God en Jezus Christus. Zij die geloofden, bekeerden zich van hun zonden en werden gedoopt. Alma 19:31-36

# De zendelingenpagina's

*De zendelingenpagina's wijden we deze maand aan Jolanda Kramer uit de Wijk Den Haag, die een zending vervult in het Zendingsgebied Antwerpen.*

## Jolanda Kramer

Op 23 juli 1992 vertrok ik naar het opleidingsinstituut voor zendelingen in Lingfield, waar ik een geweldige opbouwende tijd heb gehad. De hele groep daar bestond uit 24 zendelingen. Sommigen uit de groep spraken daar hun eerste woorden Engels.

Ik zal nooit de getuigenisvergadering vergeten aan het einde van de opleiding. Een zending uit Tsjechoslowakije, die op het instituut voor het eerst wat Engels had geleerd, gaf zijn getuigenis in een paar kernwoorden. De Geest was zo sterk aanwezig dat ik mij duidelijk realiseerde dat de woorden die men spreekt van minder belang zijn dan wat de Heilige Geest tot ons getuigt.

Op 4 augustus ben ik via Nederland naar het Zendingsgebied Antwerpen gereisd.

De eerste vijf maanden heb ik in Mechelen doorgebracht, vervolgens was ik een maand in Genk, en sinds 21 januari van dit jaar ben ik in Brussel. Het werk gaat vooruit in België. Weliswaar niet zo snel als in Zuid-Amerika, maar wanneer ik alle dingen bij elkaar optel is er toch een duidelijke opgaande lijn waar te nemen. De gemeenten worden sterker, doordat de leden geestelijk groeien en actief bezig zijn met het zendingswerk onder hun vrienden.

Laatst zag ik de video 'Door liefde ingegeven', waarin ie-



*Zuster Jolanda Kramer met president en zuster Bruce Barrett.*

mand de zendelingen binnenlaat omdat zij een bepaald gevoel had dat haar zei naar de zendelingen te luisteren. Mijn

collega en ik zeiden tegen elkaar dat wij ook zo iemand wilden. En tot onze verbazing een paar dagen later, toen wij

iemand na de eerste les vroegen waarom zij ons had binnengelaten, kregen we als antwoord dat zij een bepaald voor gevoel had. Er zijn dus wel zeker mensen die naar het evangelie willen luisteren. We moeten hen alleen vinden. Net als in het dagelijks leven geeft de Heer ons allemaal een bepaalde taak en we zien niet altijd gelijk het resultaat. Zo is het ook met zendingswerk. Wat van belang is, is dat we doen wat we moeten doen, en daardoor een instrument in de handen van de Heer kunnen zijn. Mijn aandeel blijft klein, want het is uiteindelijk de Heilige Geest die een verandering bij de mensen tweebrengt. Het evangelie is waardevol in mijn leven. Ik dank mijn Hemelse Vader voor mijn zending. <



# IN HET ZENDINGSVELD

## België

**Jennifer Beijerling** Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen  
**Koenraad Gijssels** Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen  
**Ezra Karssen** Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen  
**Jolanda Kramer** Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen  
**Roy Oomen** Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen  
**Christiaan Plug** Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2018 Antwerpen  
**Stefaan Van Gijssels** Mission de Bruxelles, Boulevard Brand Wilcox 87, B-1040 Brussel

## Frankrijk

**David Dezaire** Mission de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk  
**Edwin van Stam** Mission de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk

## Groot-Brittannië

**Tom de Bisschop** England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury-on-Trym, Bristol, BS9 3BH, Engeland  
**Patrick Flanegin** England Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, Engeland  
**Sylvain Gfeller** England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland

**Lieve Gidts** England Bristol Mission Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury-on-Trym, Bristol, BS9 3BH, Engeland  
**Richard Heil** England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire, WA15 7UP, Engeland  
**Petra Hotting** England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen, SW7 2PA, Engeland  
**Nicole Kuurstra** England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ, Engeland  
**Sven Liegeois** England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen, SW7 2PA, Engeland  
**Nathalie Mooy** England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Engeland  
**Jürgen Reimer** England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4 4ED, Engeland  
**Marvin Stigter** England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen, SW7 2PA, Engeland  
**Brian Woodman** England Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, Engeland  
**Brian Wursten** England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ, Engeland

## Duitsland

**Anton en Annie van Dam** Talstrasse 64, 6382 Friedrichsdorf 1, Duitsland

## Verenigde Staten

**Robert Brouwer** Florida Jacksonville Mission, 8647 Bay Pine Road, Suite 106, Jacksonville, Florida 32256, USA  
**Ramon van Damme** Utah Provo Mission, 2500 North University Avenue, Suite 100, Provo, Utah 84604, USA  
**Devin Hale** Colorado Denver Mission, 2000 E. Easter Avenue, Suite 303, P.O. box 2674, Littleton, Colorado 80122, USA

**Marten de Jonge** Utah Ogden Mission, 2133 Washington Boulevard, Ogden, Utah 84401, USA  
**Bert Keuter** Indiana Indianapolis Mission, P.O. box 495, Carmel, Indiana 46032, USA  
**Arjen Koens** Arizona Tempe Mission, P.O. box 27056, Tempe, Arizona 85282, USA

## Canada

**Maarten 't Hoen** Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E., Suite 122, Calgary, Alberta, T2H 0W3, Canada  
**Arjan de Jong** Canada Halifax Mission, 202 Brownlow Ave., Unit F, Dartmouth, Nova Scotia, B3B 1T5, Canada  
**Dennis van der Put** Canada Halifax Mission, 202 Brownlow Ave., Unit F, Dartmouth, Nova Scotia, B3B 1T5, Canada

## Suriname

**Carlo Bos jr.** Trinidad and Tobago Mission, Albergastraat 10, Paramaribo, Suriname  
**Faizel Rahman** Trinidad and Tobago Mission, Albergastraat 10, Paramaribo, Suriname

## Zuid-Afrika

**Elvira Uvenhoven** Johannesburg South Africa Temple, 7 Jubilee Road, Parktown, Zuid-Afrika

## Ga je op zending?

*Stuur ons dan je naam, de naam van je zendingsgebied, de aanvangsdatum, de naam van het opleidingsinstituut waar je heen gaat en een goede pasfoto!*

# HET KONINKRIJK VAN GOD OPBOUWEN

**D**e vrouwen in de kerk moeten vastberaden en doelgericht zijn', zegt Elaine L. Jack, algemene presidente van de zustershulpvereniging. 'Wij moeten het koninkrijk van God eerst zoeken.'

De nieuwe uitdagingen, waar we telkens weer mee geconfronteerd worden, bieden voldoende gelegenheid om het koninkrijk in deze tijd op te bouwen, als we maar leren ons geloof te ontwikkelen en anderen te helpen. We kunnen medeleven tonen voor mensen in onze omgeving, dienstbaar zijn in de gemeenschap, en onze individuele talenten ontwikkelen. Zo concentreren we ons op het koninkrijk van God, terwijl we bezig zijn met dagelijkse, wereldse zaken.

- *Welke zorgen kunnen ons zoal afleiden van de opbouw van het koninkrijk?*

- *Hoe kunnen wij onze aandacht gericht houden op ons doel?*

## WE KUNNEN HET KONINKRIJK OPBOUWEN DOOR VRIENDELIJK TE ZIJN

Het Nieuwe Testament bevat het verhaal van Dorkas uit Joppe, een vrouw die 'overtuigd in goede werken' was (Handelingen 9:36). Zij was gekend en geliefd omwille van de aalmoezen, die zij gaf. Toen zij stierf, werd zij gewassen en in een bovenzaal gelegd, en 'al de weduwen kwamen (...) en lieten (...) onder tranen al de lijfrokken en mantels zien, die Dorkas, toen zij nog bij hen was, gemaakt had'. De apostel Petrus werd erbij geroepen.



ILLUSTRATIE: LORI ANDERSON WING

Nadat hij neergeknield was en voor haar gebeden had, 'gaf hij haar de hand en richtte haar op; (...) en stelde haar levend voor hen' (Handelingen 9:36-43).

In onze dagelijkse bezigheden kunnen wij het koninkrijk opbouwen door kleine daden van vriendelijkheid te stellen, want 'uit het kleine komt het grote voort' (Leer en Verbonden 64:33). Vriendelijk zijn als we op de bus staan te wachten, in een boek lezen met een kind, met een oudere zuster een wandeling maken en opkomen voor rechtvaardige zaken in de maatschappij, zijn eenvoudige manieren waarop wij het koninkrijk opbouwen.

Zuster Martha Stadelmann is altijd een van de eerste klanten aan de bloemenkraampjes op de zaterdagochtend in Luzern. Ze koopt dan, bijvoorbeeld, eerst een bosje felle, roze roosjes, en daarna nog een bosje gele bloemen, voor twee vriendinnen die de week daarop jarig zijn. Na het ontbijt legt ze dan de bloemen in haar mand met nog een cakeje erbij om een andere vriendin te bedanken voor haar mooie

gebed tijdens de vorige zondagsdienst. Dan gaat Martha op stap om haar zusters te bezoeken. Zij verspreidt vreugde in haar kleine, Zwitserse gemeente door aan anderen te denken en dat door kleine attenties te tonen.

- *Welke kleine, vriendelijke daden kan ik vandaag stellen?*

## WE KUNNEN HET KONINKRIJK OPBOUWEN DOOR ONS GETUIGENIS TE GEVEN

Te allen tijde en in alle plaatsen getuigenis geven is een andere manier om het koninkrijk op te bouwen. We kunnen thuis en in onze buurt beginnen. Odalis Caba uit Bonao in de Dominicaanse Republiek zegt: 'Mijn getuigenis met anderen delen is niet hetzelfde als een sinaasappel delen, want die wordt kleiner. Maar mijn getuigenis groeit, wanneer ik het met anderen deel, en dat maakt mij erg blij.'

- *Met wie kan ik vandaag mijn getuigenis delen?*

## 'WEEST GOEDSMOEDS'

De Heer heeft gezegd: 'Weest goedsmoeds, (...) want Ik, de Heer, ben met u, en zal u terzijde staan' (Leer en Verbonden 68:6). Wij zijn geroepen om God te dienen in een tijd waarin de duivel meer en meer invloed krijgt. Maar wij, zusters in Zion, zijn onverschrokken, 'want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid' (2 Timoteüs 1:7). □

# LORENZO SNOW

## DE BESLISSINGEN VAN EEN JONGEMAN

Arthur R. Bassett



Veel jongeren in de kerk komen voor het eerst serieus oog in oog met religie wanneer ze in hun tienerjaren of vlak daarna komen te staan voor moeilijke beslissingen inzake zending, huwelijk, studie, militaire dienst, of godsdienstige vragen. Lorenzo Snow, de vijfde president van de kerk, maakte een dergelijke crisis door in zijn eigen groei naar volwassenheid.

### GUNSTIGE VOORUITZICHTEN

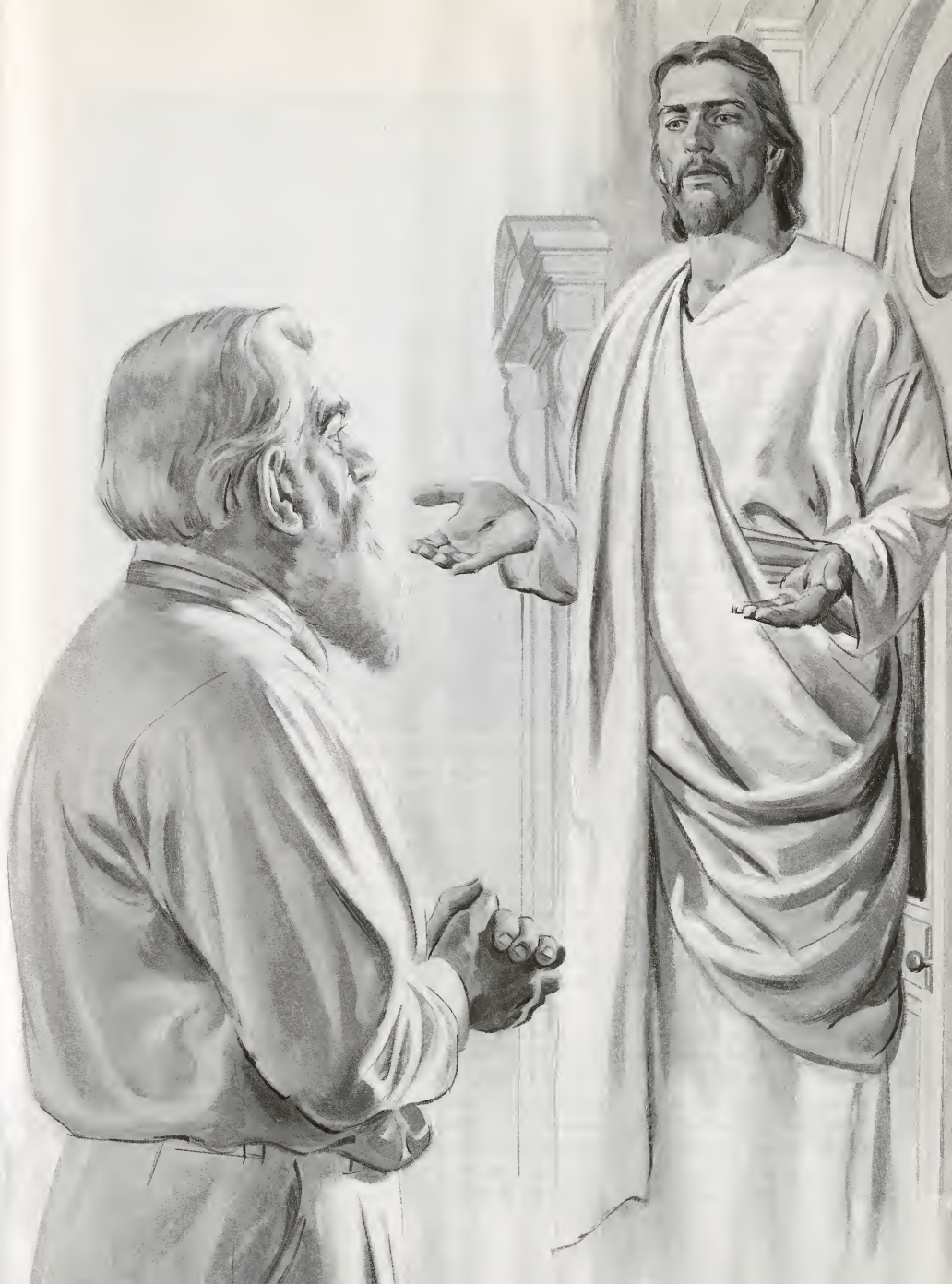
Lorenzo Snow was een van de weinige leiders uit de beginperiode van de kerk die de gelegenheid gehad heeft om een hogere opleiding te volgen. De jonge Lorenzo ging naar Oberlin College (in Ohio), een presbyteriaanse hogeschool die op nationaal vlak bekend stond om haar vooruitstrevendheid. Het was een van de eerste Ameri-

kaanse hogescholen die meisjes en jongens onder dezelfde voorwaarden toeliet. In 1830 had een groep vooraanstaande jongelui zich in Oberlin verenigd om oppositie te voeren tegen de slavernij. In 1836 wisten zij Charles Finney, een vooraanstaande geestelijke, zover te krijgen om in Oberlin theologie te komen doceren. Deze gebeurtenissen vonden plaats in de tijd dat Lorenzo Snow daar studeerde.

Lorenzo vertrok naar Oberlin 'vol wereldse aspiraties, met goede vooruitzichten en de middelen om mijn ambities voor een degelijke hogere opleiding te verwezenlijken.' Hij was van rijke familie en had veel vrienden en verwanten die hoge verwachtingen van hem hadden. Een van zijn kennissen, William McKinley, werd later pre-

sident van de Verenigde Staten. Net zoals dat in die tijd met alle jongemannen van enig aanzien het geval was, werd van Lorenzo verwacht dat hij een zekere mate van vroomheid en belangstelling voor godsdienst zou ontwikkelen. Toen hij echter de gebeurtenissen aan de hogeschool zag, schreef hij aan zijn zus, Eliza, het volgende: 'Als godsdienst niets meer te bieden heeft dan wat ik hier in Oberlin College aantref, hoeft godsdienst voor mij niet.'

**Voor Lorenzo Snow was het hoogtepunt van zijn leven, dat gekenmerkt wordt door vele geestelijke ervaringen, de verschijning van de Heiland in de Salt Lake-tempel, die met Hem van aangezicht tot aangezicht sprak.**



## 'MIJN BEGRIJP WERD VERLICHT'

Eliza, die altijd al een goede band met haar broer had gehad, maakte zich zorgen omdat hij zich interesseerde voor militaire zaken. Lorenzo zag het levenslicht in 1814, aan het einde van de 'tweede Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog' en tijdens de napoleontische periode, en voelde zich aange trokken tot de schone schijn van het soldatenleven. Eliza had altijd al ge vreesd dat Lorenzo voortijdig op een of ander buitenlands slagveld zou omko men. Zij was echter geïnteresseerd ge raakt in godsdienst en was, samen met haar moeder en zuster, lid geworden van de kerk en naar Kirtland verhuisd terwijl Lorenzo nog in Oberlin studeerde. Omdat zij het gevoel had dat het evangelie Lorenzo ook zou aanspreken, wachtte Eliza op de gelegenheid om hem naar Kirtland te laten komen zodat hij de profeet Joseph Smith zou ontmoeten en door hem beïnvloed zou worden.

Lorenzo had Joseph Smith heel kort in 1831 ontmoet in Hiram (Ohio), en had het gevoel gekregen dat de profeet 'ernstig en oprecht' was. 'Mijn begrip werd toen verlicht. Dat licht is nooit meer uitgegaan'. Toen hij daarna in Oberlin studeerde, ontmoette hij de apostel David W. Patten en besprak het evangelie met hem. Het gevolg daarvan was dat hij de kerk begon te verdedigen en heel onpopulair werd bij zijn docenten en medestudenten.

In de beginperiode van de Amerikaanse onderwijskunde werd van ieder

ontwikkeld persoon verwacht dat hij Hebreeuws en Grieks leerde. In 1836 hadden Joseph Smith en andere leiders van de kerk in Kirtland de school der profeten opgericht en een Hebreeuwse geleerde, dr. Joshua Seixas, aangetrokken om daar les te geven. Lorenzo had net zijn studie klassieke talen in Oberlin achter de rug, maar beheerste het Hebreeuws nog onvoldoende, zodat Eliza haar jongere broer Lorenzo uitnodigde om in Kirtland Hebreeuws te komen studeren. Een voorstel dat hij aanvaardde. Lorenzo heeft waarschijnlijk nooit gedacht dat zijn leven door deze trip naar Kirtland zo ingrijpend beïnvloed zou worden.

## WORSTELING MET HOOGMOED

In Kirtland kwam Lorenzo sterk onder de indruk van Joseph Smith senior, de vader van de profeet, en patriarch van de kerk. Lorenzo had het nog moeilijk met zijn hoogmoed en wereldse ambities en maakte een geestelijke strijd door. Hij was aanwezig toen de profeet op een bepaald ogenblik 'sprak vervuld van de Heilige Geest en van de macht Gods, als met de stem van een aartsengel.' Het gelaat van de profeet schitterde en 'overtrof de wijsheid van vers gevallen sneeuw'.

Lorenzo werd wel getroffen in zijn ziel, maar zijn verstand hield hem tegen. Wat zouden vrienden en verwanten, die voor hem een schitterende toekomst weggelegd zagen, wel denken als hij 'hen zou teleurstellen en zich zou aansluiten bij die – volgens de gangbare opvatting van die tijd – arme, on-

wetende en verfoeide "mormonen"?"

Joseph Smith senior begreep de problemen waar de jonge Lorenzo mee worstelde en gaf hem eens de volgende raad: 'Maak je geen zorgen, neem de nodige tijd, en de Heer zal jou de waarheid van dit grote werk van de laatste dagen tonen; dan zul je verlangen je te laten dopen.' Van deze uitspraak schrok de jongeman, maar naarmate hij de Heer zocht, werd de belofte van de patriarch vervuld. Lorenzo liet zich in 1836 op tweeëntwintigjarige leeftijd dopen. Toch voelde hij zich nog niet volledig tevreden gesteld. Hij wilde alle twijfels kwijt en zocht nog een sterkere bevestiging van de Geest dan die welke hij voorheen had gekregen.

## VOLMAAKTE KENNIS

Twee of drie weken na zijn doop kreeg Lorenzo de zekerheid waar hij naar zocht. Hij had zich, om een getuigenis te krijgen, elke avond in een bos nabij zijn huis teruggetrokken om tot de Heer in gebed te gaan. Op een avond voelde hij geen behoefte tot bidden. 'De hemelen leken als koper boven mijn hoofd,' zei hij. Maar, hoevel hij geen zin had, ging hij uit gewoonte naar de plaats om te bidden.

'Ik had nauwelijks mijn mond geopend om te bidden, of boven mijn hoofd hoorde ik een geluid als van het ritselen van zijden gewaden, en de Geest van God daalde op mij neer en vulde mijn hele wezen, van top tot teen. Wat een vreugde en geluk ervoer ik op dat ogenblik! Woorden schieten tekort om de bijna onmiddellijke over-



**Gedurende een stormachtige zeereis van tweeënveertig dagen, waarbij het schip als een tol overgeleverd was aan hevige winden en huizenhoge golven, bewaarde Ouderling Snow zijn kalmte en gemoedsrust, omdat hij wist dat hij in dienst van de Heer was.**

gang te beschrijven van een dichte wolk van mentale en geestelijke duisternis naar de schittering van licht en kennis die mijn verstand toen ervoer. Ik ontving toen de volmaakte kennis dat God leeft, dat Jezus Christus de Zoon van God is en dat het heilige priesterschap en het volledige evangelie hersteld zijn. Het was een volledige doop – een totale onderdompeling (...) die iedere vezel van mijn lichaam nog sterker en wezenlijker raakte dan de onderdompeling door water.

Die kennis was voor hem veel waar-

devoller dan alle rijkdom en eer van de wereld. In geloof had hij besloten om zich bij de heiligen aan te sluiten, in antwoord op zijn geloof had de Heer hem de gemoedsrust gegeven die hij verlangd had.

#### ZONDER BUIDEL OF MALE

Geen enkele oorlog wordt in één veldslag gewonnen en, zoals ieder ander, moest ook Lorenzo verder worstelen om geestelijk te kunnen groeien.

Sidney Rigdon, lid van het Eerste

Presidium en zelf een voormalig geestelijke, wist hoe belangrijk een opleiding was en moedigde Lorenzo aan om verder te studeren. Maar de vroegere Oberlin-student had zich nu andere doelen gesteld. Hoewel hij zeer schuchter was en zich zorgen maakte over het prediken tot anderen, had hij een groot verlangen om het evangelie te verkondigen. Volgens hem was dat het allerbelangrijkste dat hij kon doen.

In de lente van 1837 werd hij op zending geroepen en vertrok hij zonder buidel of male alleen naar Ohio om er te prediken. Dat bleek een van de grootste beproevingen van zijn leven te worden.

'Het was (...) een ware beproeving voor mijn natuurlijke gevoelens van onafhankelijkheid om zonder buidel of male te gaan – vooral dan zonder buidel. Want sinds ik oud genoeg was om te werken, was het besef "dat ik voor mijzelf kon zorgen" van essentieel belang voor mijn zelfrespect, en alleen de wetenschap dat God dit van mij verlangde, zoals Hij dat eertijds van zijn dienstknechten, de discipelen van Jezus, verlangd had, kon mij ertoe overhalen mij afhankelijk te maken van mijn naaste voor de noodzakelijke voorzieningen van het leven. Mijn plicht in dit verband was mij duidelijk bekend, en ik was vastbesloten die te vervullen.'

Met een ongerust gevoel, maar vertrouwend op de Heer, vertrok ouderling Snow op zijn eerste zending. Hij bezocht een tante en liep bijna vijftig kilometer. Net toen de zon onderging,

legde hij zijn eerste officieel bezoek af als mormoons zending. Men weigerde hem te laten overnachten. Hij klopte nog achtmaal aan die avond voordat hij werd binnengelaten voor de nacht. 'Ik ging naar bed zonder avondmaaltijd, en vertrok de volgende ochtend zonder ontbijt.' Dat was zijn eerste kennismaking met het zendingswerk, maar hij liet zich er niet door ontmoedigen. Hij vervulde een goede zending in Ohio, de staat van zijn herkomst en doopte enkele familieleden en vrienden. Daarna verhuisde hij met de heiligen naar Missouri.

## ANDERE ZENDINGEN

In de herfst van 1838 begon de geest van zijn roeping als zending zo zwaar op hem te drukken dat hij er opnieuw naar verlangde op zending te gaan, hoewel hij het grootste gedeelte van de zomer ziek was geweest. Hij was uitgeput, maar had het gevoel dat als hij zich in de dienst van de Heer zou begeven, God hem zou zegenen met de nodige kracht. Toen hij op zending geroepen werd, vertrok hij om het evangelie te gaan verkondigen, tegen het advies van zijn ouders in. Aanvankelijk kostte het lopen hem veel moeite. Vaak moest hij noodgedwongen gaan zitten om op krachten te komen. Maar geleidelijk aan herwon hij zijn kracht en herstelde hij volledig.

Tijdens zijn zending werkte Lorenzo in vier staten. In februari was hij in Kentucky en bereidde hij zich voor op een terugtocht van meer dan 800 kilometer door diepe sneeuw. Hij had

slechts 1 dollar 25 op zak, maar had groot geloof dat de Heer zou voorzien in zijn behoeften.

De terugreis was bijzonder moeilijk. Zijn kousen waren het grootste deel van die terugweg nat als gevolg van modder, sneeuw en regen, en slechts af en toe had hij het geluk bij een vuur te kunnen overnachten. De reis had het lichaam van de jonge zending totaal uitgeleerd zodat bij zijn thuiskomst zijn familieleden hem niet meer herkennen. Hij stortte in hun aanwezigheid in en moest dagenlang met hevige koorts in bed blijven.

## VERVULD VAN VREDE

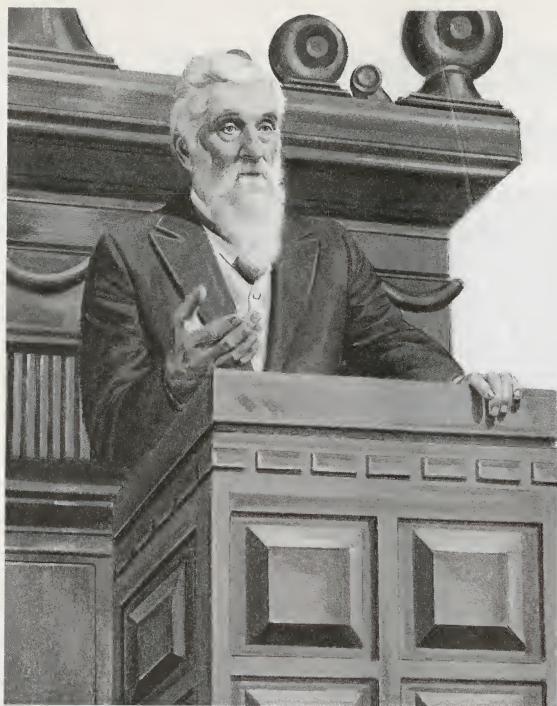
Zo zagen de eerste zendingen van Lorenzo Snow eruit. Nog veel andere volgden, zoals het jaar daarop de zending naar Groot-Brittannië. Tweeënveertig stormachtige dagen was hij op zee. Hij beschreef die stormen in een brief aan zijn tante:

'Stelt u zich mij in uw levendige verbeelding even voor in zo'n geweldige storm, gezeten bovenop een vat water, mij met beide handen vasthoudende aan touwen (...) terwijl het schip heen en weer slingert en er zo nu en dan een enorme golf over de verschansing slaat en alle aanwezigen van top tot teen doordrenkt. Naast mij zit een man bitter te wenen, doodsangst op zijn gelaat; het volgend moment slaat een hevige golf over de verschansing en werpt hem (...) naar de andere kant van het schip, waar hij doornat en met een gebroken arm overeind kriipt.' In het ruim waren

dozen losgeraakt, die heen en weer geslingerd werden tussen kermende en schreeuwende vrouwen en kinderen. Niettemin behield ouderling Snow zijn gemoedsrust omdat hij in dienst van de Heer was.

Dit scenario herinnert ons aan wat Paulus overkwam (zie Handelingen 27). En, wat zendingswerk betreft, gaat de vergelijking tussen Lorenzo Snow en Paulus ook verder op. De zending van ouderling Snow naar Groot-Brittannië werd gevolgd door nog vele jaren van zendingswerk. Als apostel begon hij het zendingswerk in Italië en Zwitserland en op Malta, en hield hij toezicht op de vertaling van het Boek van Mormon in het Italiaans. Later was hij nog op zending in het noordwesten van de Verenigde Staten, op Hawaï en in het Heilige Land. Tegen het einde van zijn zendingen had hij op eigen kosten de oceaan acht maal overgestoken en meer dan 240.000 kilometer gereisd.

Op 13 september 1898 werd Lorenzo Snow op vierentachtigjarige leeftijd de vijfde president van de kerk. Er zijn vele zaken waardoor president Snow bekend zal blijven: zijn verrijde en beschaafde omgangsvormen, zijn diepe, geestelijke verknochtheid aan de Heer, zijn grote talenten als kolonisator en wetgever, en zijn werk als onderwijskundige. Vooral als zending zal hij herinnerd worden. Een van de belangrijkste resultaten van zijn presidentschap was de voortstuwing van het zendingswerk over de hele wereld. Hij stuurde jongemannen op een ringzending van vijf of zes



**De grootste bijdrage van Lorenzo Snow als president van de kerk is waarschijnlijk zijn hernieuwde nadruk op het betalen van de tiende geweest, die – zo profeteerde hij terecht – de zware schuldenlast die de kerk toen had, volledig zou wegnemen.**

maanden. Aan ouderling Heber J. Grant gaf hij de opdracht Japan te openen voor de verkondiging van het evangelie in Rusland, Oostenrijk en Latijns-Amerika. En tijdens het eerste jaar van zijn presidentschap werden meer dan duizend zendingen over de hele wereld uitgestuurd, een jaarlijks aantal dat nog nooit tevoren in de geschiedenis van de kerk gehaald was en in de daaropvolgende twintig jaar niet meer gehaald zou worden.

#### **'EERLIJKE EN VOLLEDIGE TIENDE'**

Waarschijnlijk de grootste bijdrage van Lorenzo Snow als president van de kerk was de hernieuwde nadruk op het betalen van tiende door de heiligen der laatste dagen, zodat de kerk weer financieel solvabel kon worden. In 1898 had de kerk veel schulden omdat de Amerikaanse overheid de meeste eigendommen van de kerk in beslag genomen had in verband met de kwestie van het meervoudig huwelijk. In

1899 zei president Snow tot de leden van de kerk: 'Dit is de oplossing voor onze financiële problemen. Hoewel wij als kerk zware schulden hebben, zeg ik u dat de ketenen van de schuldenlast volledig zullen worden weggenomen, als dit volk een eerlijke en volledige tiende gaat betalen.' De heiligen gaven getrouw gehoor aan deze oproep en de schulden van de kerk waren afgelost voordat president Snow stierf.

#### **'VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT'**

Voor Lorenzo Snow was het hoogtepunt van zijn leven, dat gekenmerkt wordt door vele geestelijke ervaringen, een gebeurtenis die kort na het overlijden van president Wilford Woodruff plaatsvond. President Snow, die toen president van het Quorum der Twaalf was, was in de Salt Lake-tempel. Met de tempelkleding aan knielde hij in gebed en vertelde hij de Heer dat hij zo vaak had gebeden dat president Woodruff langer zou leven dan hijzelf zodat hij de zware verantwoordelijkheid van het presidentschap van de kerk niet zou hoeven dragen.

Na zijn gebed wachtte president Snow op een antwoord van de Heer, maar er gebeurde niets. Toen hij later door een gang liep, opende zich een heerlijke manifestatie voor hem: de Heer Jezus Christus verscheen aan hem. Later vertelde president Snow deze ervaring aan zijn kleindochter en toonde haar de plaats in de tempel waar deze gebeurtenis zich had voorgedaan. Zij schreef daarover hetvolgende:

‘Opa kwam wat dichterbij, strekte zijn linkerhand uit en zei: “Hier stond Hij, ongeveer een meter boven de grond. Het was net alsof Hij op een gouden plaat stond.”

‘Opa vertelde mij wat een heerlijke verschijning de Heiland wel was en beschreef Zijn handen, voeten, aangezicht en prachtige, witte kleding, dat er allemaal zo schitterend wit uitzag dat hij moeite had om Hem aan te kijken.

‘Toen kwam opa nog een stap dichterbij, legde zijn rechterhand op mijn hoofd en zei: “Kleindochter, ik wil dat je je dit getuigenis van jouw grootvader blijft herinneren, dat hij aan jou verteld heeft dat hij de Heiland gezien heeft, hier in de tempel, en dat hij met Hem gesproken heeft van aangezicht tot aangezicht.”

Men zou zich kunnen afvragen wat er zou gebeurd zijn als Lorenzo Snow als student tot het besluit gekomen was dat godsdienst niets voor hem was. □

## BRONNEN

1. Eliza R. Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, Salt Lake City, 1884.
2. LeRoi C. Snow, ‘An Experience of My Father’s’, *Improvement Era*, september 1933, blz. 677–679.
3. Francis M. Gibbons, *Lorenzo Snow, Spiritual Giant, Prophet of God*, Salt Lake City, 1982.
4. ‘Lorenzo Snow’, *Encyclopedia of Mormonism*, New York: Macmillan Publishing Company, 1992.

## Hoogtepunten uit het leven van Lorenzo Snow (1814–1901)

Jaar	Leeftijd	Gebeurtenis
1814	—	3 april: geboren in Mantua (Ohio).
1831	17	Moeder en zus sluiten zich aan bij HLD-kerk; hij hoort Joseph Smith spreken.
1835	21	Gaat naar Oberlin College; zus, Eliza, wordt lid van de kerk.
1836	22	Gaat naar de Hebreeuwse school in Kirtland. Hij laat zich op 19 juni dopen.
1837	23	Vervult zending in Ohio.
1838–39	24–25	Verhuist naar Far West (Missouri); vervult een zending in het Midwesten van de Verenigde Staten.
1840–43	26–29	Vervult een zending in Groot-Brittannië; biedt koningin Victoria een exemplaar van het Boek van Mormon aan.
1845	31	Treedt in het huwelijk.
1846–48	32–34	Reist de vlakten over naar de Salt Lake Valley.
1849	35	12 februari: wordt tot apostel geordend.
1849–52	35–38	Vervult zending in Europa, begint het werk in Italië, Zwitserland en op Malta.
1852–81	38	Wordt gekozen tot de wetgevende macht in Utah; blijft 29 jaar in functie.
1853	39	Presideert de kolonisatie van Brigham City (Utah).
1864	50	Vervult een korte zending op Hawaii.
1872–73	58–59	Reist naar Palestina; assisteert bij de tweede toewijding van het land aan de terugkeer van de Joden.
1872–82	58–68	Werkzaam als president van de Territoriale Raad van Utah.
1873–77	59–63	Werkzaam als raadgever van president van Brigham Young.
1885	71	Vervult een zending naar de Amerikaanse Indianen in het Noordwesten van de Verenigde Staten.
1886–87	72–73	Brengt elf maanden in de gevangenis door voor het uitoefenen van het meervoudig huwelijk.
1889	75	April: aangesteld als president van het Quorum der Twaalf Apostelen.
1893	79	Aangesteld als president van de Salt Lake-tempel.
1898	84	13 september: gesteund als vijfde president van de kerk.
1899	85	Legt nadruk op het betalen van tiende.
1901	87	10 oktober: sterft in Salt Lake City.

# GELOOF ZONDER WERKEN WERKT NIET



FOTOGRAF JOHN LUIK

Geloof zonder werken is als een boot zonder roeispanten: je komt er nergens mee. Hou daarom op met ronddobberen en begin te roeien: anders blijf je stuurloos rondrijven. (Zie Jakobus 2:17-18.)





• HANDWERK •

# UIT HET HART

Marjorie Draper Conder

Met deze textiele  
werkvormen hebben  
kunstzinnige heiligen  
der laatste dagen met  
behelp van naald en  
draad uiting gegeven  
aan hun getuigenis.

**‘EEN ZAAIER GING UIT OM TE  
ZAAIEN’**: knüppelborduursel uit  
1988 van de hand van Katharina  
Bulla (Aalen, Duitsland). ‘Hij sprak  
tot hen vele dingen in gelijkenissen  
en zeide: Zie, een zaaiër ging uit om  
te zaaien’ (Matteüs 13:3).  
Knüppelborduursel is een vorm  
van borduurwerk op stramen met  
behelp van eenvoudige, gelijke  
steken of getelde draden.  
Het vraagt veel tijd en het resultaat  
is een strak geweven tekening of  
afbeelding van grote duurzaamheid.

Lyn Daugherty uit Sandy (Oregon) heeft in Genesis 37:3 gelezen: 'Israël had Jozef lief (...) en maakte hem een pronkgewaad.' Omdat zij zich ervan bewust is dat dit gewaad het symbool was van een bijzondere band tussen vader en zoon maakte zuster Daugherty een gewaad (*rechts*) voor haar moeder ten teken van de band die er tussen hen bestaat als moeder en dochter.

Veel kunstenaars gebruiken net als zuster Daugherty stof, naald en draad om kunstwerken te maken die bovendien praktische toepassing hebben. Het gaat hier vaak om vrouwen die kledingstukken maken voor gezinsleden, en die hun woning willen verfraaien. Zij scheppen kunst door gebruiksvorwerpen te versieren. Hoewel textiele kunst meestal door vrouwen beoefend wordt, zijn er nu ook mannen die deze kunstvorm beoefenen.

Textielkunstenaars gebruiken vaak, zoals dat het geval is bij andere

volkskunstbeoefenaars, bestaande beelden uit de kunst. Zij beschouwen dat als een erbetuiging aan de oorspronkelijke kunstenaar. Zo maken heiligen der laatste dagen vaak gebruik van vertrouwde thema's: Christus, de tempel, het gezin, de zendingen en verhalen uit de Schriften. Hoewel het scheidend standpunt van iedere kunstenaar verschillend is, geven deze vertrouwde onderwerpen de kunstenaar de kans om via zijn of haar kunstwerk

de boodschap mee te geven: 'Ik ben ook lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'

Telkens als een kunstenaar een vertrouwd beeld herschept met gebruikmaking van een andere methode of materiaal in combinatie met elementen uit zijn of haar cultuur, ontstaat er een nieuw beeld. Zo bijvoorbeeld het Filipijnse borduurwerk met de titel *Gezinnen kunnen eeuwig zijn* (zie blz. 39). Hier zien we de bekende afbeelding van de Salt Lake-tempel met eigen, cultuurgebonden elementen zoals de palmbomen en de felle kleuren.

Naarmate de kerk zich verspreidt over de hele wereld, zullen de kunstwerken van heiligen der laatste dagen, die een uitdrukking zijn van hun getuigenis van het herstelde evangelie, meer culturele verscheidenheid vertonen. □

*Marjorie Draper Conder is conservator van het Museum of Church History and Art.*



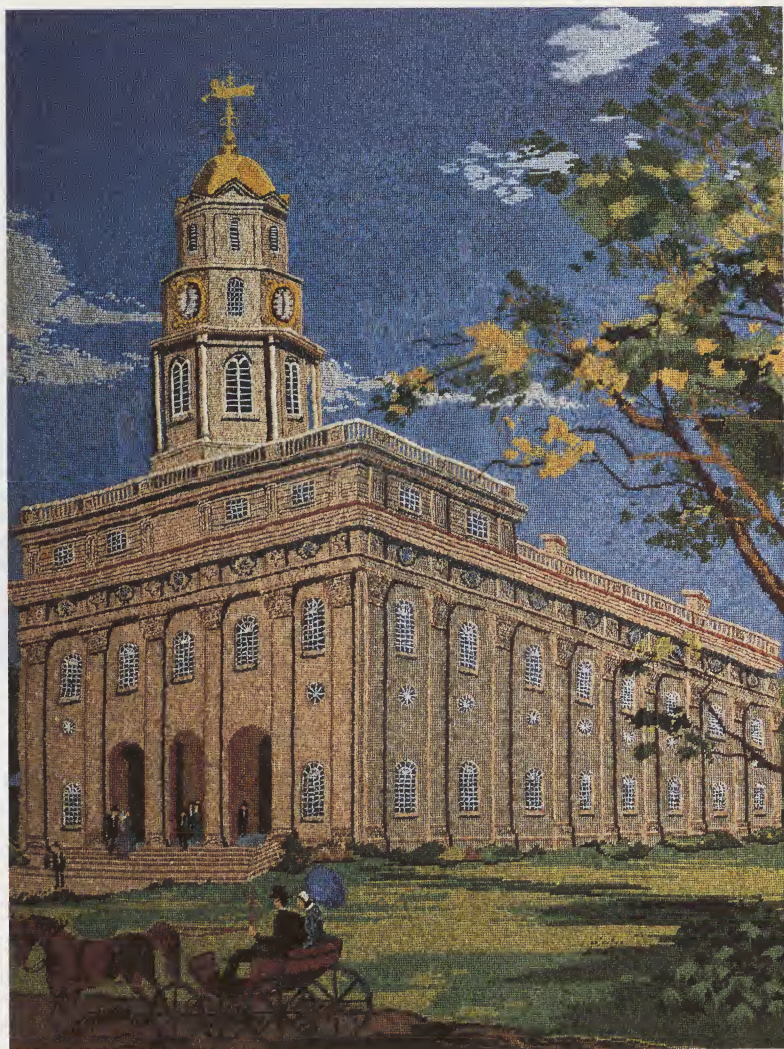
*'TOEWIJDING', lappenjas uit 1988 van de hand van Lyn Daugherty uit Sandy (Oregon). 'Israël had Jozef lief (...) en maakte hem een pronkgewaad' (Genesis 37:3). Zuster Daugherty maakte deze lappenjas ter gelegenheid van de zeventigste verjaardag van haar moeder. Eerst verzamelde zij allerlei soorten stof die zij daarna in stukken knipte en aan elkaar naaide volgens een uitgetekend patchwork-ontwerp. Uit dit lapjeswerk sneed zuster Daugherty vervolgens de stukken die zij nodig had om een jas te maken: het voorpand, het rugpand, de mouwen, enzovoort. Daarna watteerde zij elk deel van de jas en naaide de stukken aaneen totdat ze een afgewerkt kledingstuk kreeg. De techniek van lappen aaneennaaien volgens een patchwork-ontwerp stamt uit de vroege Amerikaanse geschiedenis. De pioniers zorgden dat zij zoveel mogelijk opnieuw konden benutten door bruikbare stukken stof uit versleten kleding te knippen en die lappen aaneen te naaien zodat ze grote stukken stof hadden die ze dan konden watteren om dekens of kledingstukken van te maken. Mettertijd ontwikkelde zich daaruit meer verfijnd patchwork.*

'HET WONDER VAN DE ZEEMEEUWEN',  
lappendeken uit 1990 door  
Marva E. Dalebout uit  
St. George (Utah).  
'Als ik luide roep tot de  
Heer, antwoordt Hij mij'  
(Psalm 3:5). Dit ontwerp  
stelt de bescherming voor  
van de oogst der pioniers  
tegen zwermen sprinkhanen  
door de wonderlijke verschij-  
ning van zeemeeuwen die  
zich op de insecten stortten  
en ze verslonden.



'ABRAHAM, DE VADER DER GETROUWEN', appliqué uit 1990  
door Ruth Dubrez uit Englewood (Colorado).

'Ik zal hen door uw (Abrahams) naam zegenen; want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam worden genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend, en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen' (Abraham 2:10). Appliqué of oplegwerk is een techniek waarbij stukken stof van verschillende grootte op een grotere lap genaaid worden. Zuster Dubrez heeft de nomadische levenswijze van Abraham goed weergegeven door materiaal te gebruiken met veel verschillende weefselstructuren, kleuren en patronen.



*'DE NAUVOO-TEMPEL', een kruissteekborduursel uit 1986 van de hand van zuster Helga Steffel uit Oost-Friesland (Duitsland). 'Laat dit huis ter ere van Mijn naam worden gebouwd, opdat Ik daarin Mijn verordeningen aan Mijn volk moge openbaren' (Leer en Verbonden 124:40). Dit borduurwerk is gemaakt naar het schilderij 'De Nauvoo-tempel' (eerste versie) van Steven T. Baird. Zuster Steffel gebruikte voor dit kunstwerk zowel wollen als synthetische draad. De fijne, gelijke steken van het borduurwerk geven de hoekvormige details van de tempel duidelijk weer.*

'NA DE ZONDVLOED',  
 gebreide trui uit 1990  
 van de hand van Marcelina Bravo  
 uit Lausanne (Zwitserland).  
 'Toen gedacht God Noach en al  
 het gedierte (. . .) en God  
 deed een wind over de aarde strijken,  
 zodat de wateren daalden.  
 'En God zeide: (. . .) mijn boog  
 stel Ik in de wolken, opdat  
 die tot een teken zij van het  
 verbond tussen Mij en de aarde'  
 (Genesis 8:1; 9:12-13).



'EEUWIGE GEZINNEN', een borduurwerk uit 1990 van  
 de hand van Lourdes D. Samson uit Bataan op de Filipijnen.  
 'De profeet Elia zou in het hart der kinderen de aan de vaders  
 gemaakte beloften planten, een afspiegeling van het grote werk  
 dat in de bedeling van de volheid der tijden in de tempel moet  
 worden gedaan, voor de verlossing der doden en de verzegeling  
 van de kinderen aan hun ouders opdat de ganse aarde bij  
 zijn komst niet met een ban getroffen en volslagen verwoest  
 zou worden' (Leer en Verbonden 138:47-48).  
 Dit borduurwerk van zuster Samson drukt haar gevoelens  
 van vreugde uit over de verzegelmacht van het priesterschap,  
 die in de tempel voorhanden is, en over het vooruitzicht  
 dat eeuwige gezinsbanden mogelijk zijn. □



# DE HEILIGEN IN THAILAND

David Mitchell



'Ik ben om vijf uur 's ochtends gedoopt in een rivier. Het water was zeer koud, maar ik had het warm. Het was een geweldig gevoel.'

Wanneer hij terugdenkt aan zijn bekering tot het evangelie van Jezus Christus, zo'n 22 jaar geleden, vertelt Kriangkrai Pitakpong, president van het District Khon Kaen, ervaringen die voor de bijna 4000 leden van de kerk in het prachtige Thailand soortgelijk zijn geweest.

Thailand dat ten zuiden van China ligt en omringd wordt door Birma, Laos, Cambodja en Maleisië is het enige Aziatisch land dat nooit door een Europees natie gekoloniseerd is geweest.

Dit historisch gegeven komt ook in de landsnaam tot uiting, want Thailand betekent: 'Land van de Vrijen'.

De eerste mormoonse zending naar dit traditioneel boeddhistisch land was ouderling Elam Luddington. In april 1854 arriveerde hij in de hoofdstad Bangkok; in juli van datzelfde jaar vertrok hij weer. Meer dan honderd jaar later, in

november 1966, werd het land door ouderling Gordon B. Hinckley toegewijd aan het zendingswerk. Na twee jaar onderhandelen met de Thaise overheid kreeg de kerk toestemming om zes zendelingen uit het Zendingsgebied Verre Oosten-Zuid naar Thailand over te plaatsen. In 1969 werd Thailand ingedeeld bij het nieuwe Zendingsgebied Zuidoost-Azië; in 1973 werd het Zendingsgebied Thailand georganiseerd. Heden ten dage zijn er 90 voltijdzendelingen, waarvan 20 afkomstig uit Thailand.

Omdat langs de deuren gaan in Thailand verboden is, zijn de meeste onderzoekers introductés van de leden. Andere onderzoekers zoals Kriangkrai Pitakpong worden gewoon nieuwsgierig wanneer zij de zendelingen zien. 'Ik zag de zendelingen regelmatig op hun fiets langsrijden en ik vroeg mij af wie zij waren en wat ze deden. Toen ik hen uiteindelijk aansprak, aanvaardde ik hun uitnodiging om hun Engelse les bij te wonen. Daarna begon ik het evangelie te bestuderen en het Boek van Mormon te lezen. Ik was negentien toen ik mij in oktober 1970 liet dopen.'

**Links:** Een geschenken exemplaar van het Boek van Mormon leidde zuster Wannipha Thongchalerm en haar kinderen Ariza (4) en Aachanoon (3) tot het evangelie.

**Boven:** Leden van de Gemeente Khon Kaen na een plezierige gemeente-activiteit.

## ZEGENINGEN EN BEPROEVINGEN

Een getuigenis krijgen en de doop waren de belangrijkste gebeurtenissen in het leven van Kriangkrai Pitakpong. Natuurlijk ook zijn huwelijk met Mukdahan, die hij met de



**President Kriangkrai Pitakpong (links) en Silapachai Traachew van het gemeentepresidium van de Gemeente Khon Kaen brengen, zoals ze dat gedaan hebben voor andere leden van de gemeente, eerstehulpgoederen bij Dangchai Sasud (rechts). Broeder Sasud is al meer dan twintig jaar lid en was tot 6 jaar geleden landbouwer. Toen werd hij blind tengevolge van een spinnebeet.**

kerk in contact bracht. En zijn roepingen als president van de Gemeente Khon Kaen en later van het District Khon Kaen. En ten slotte de vliegreis met zijn gezin en andere Thaise heiligen naar de Manila-tempel.

'Die trip naar Manila was een mijlpaal in de geschiedenis van de kerk in Thailand. We waren met bijna 200 leden en allen bijzonder opgewonden,' herinnert hij zich. 'Naar deze reis hadden we lang uitgekeken. Het was bovendien een zeer dure reis, zowat 350 dollar per persoon. Ieder heeft hard gewerkt om het geld bijeen te krijgen. Zelfs ons tienjarig dochtertje Kesarin heeft geld verdiend door houtskool voor de barbecue te verkopen. Het was voor ons allemaal een bijzondere tijd.'

Naast hun zegeningen heeft de familie Pitakpong ook hun deel aan beproevingen gekregen. Toen president Pitakpong zeven jaar geleden op zakenreis was, brak een inbreker zijn huis binnen. De onverlaat sloeg zuster Pitakpong met een moersleutel neer en beroofde haar van haar gouden halsketting. 'Mijn zoon, Wuthikrai, die zijn moeder te hulp

kwam, werd eveneens neergeslagen, evenals mijn schoonmoeder. Toen mijn dochter om hulp begon te roepen, zette de inbreker het op een lopen. Mijn vrouw moest naar het ziekenhuis en heeft nog steeds zware hoofdpijnen waardoor zij zich moeilijk kan concentreren.'

Maar het gezin vindt troost in het evangelie van Jezus Christus. 'Onze verzegeling in de tempel bracht een bijzondere geest in ons gezin,' aldus president Pitakpong. 'Het heeft ons persoonlijk getuigenis versterkt. Niet alleen onze zestienjarige zoon wil nu op zending, ook zijn twee jongere zussen willen op zending.'

Wat de tweeduizend leden betreft in de negen gemeenten, die hij presideert, zegt broeder Pitakpong dat velen erg arm zijn. 'In sommige gezinnen is er maar één kostwinner, die in sommige gevallen zelfs geen voltijd baan heeft. Vele gezinnen hebben nauwelijks genoeg om van te leven. En in sommige gevallen is maar een van de ouders lid van de kerk. Ongeacht deze omstandigheden hebben de leden groot geloof en zijn ze actief in de kerk. Zij komen te voet, per fiets of



**Zendingzusters fietsen over de stoffige roodaarden wegen buiten Udorn op hun voorbereidingsdag.**

per bus naar de kerkdiensten, ongeacht hoe ver ze van de kerk wonen.'

Soms wonen niet-leden kerkvergaderingen bij en sommigen die de boodschap van het evangelie horen, willen lid worden, zegt president Pitakpong, 'maar de godsdienstige tradities van hun ouders weerhouden hen. Wat mezelf betreft: ik vond traditie niet belangrijk. Ik wist dat de kerk waar was en ik wilde lid worden.'

In zijn dagelijks leven en in zijn roeping als districtspresident van het District Khon Kaen gebruikt president Pitakpong graag het Boek van Mormon als leidraad: 'Ik pas de lessen van het Boek van Mormon vaak toe.'

## **DE BEHOEFTE OM HET EVANGELIE AAN ANDEREN TE VERTELLEN**

Door het Boek van Mormon kwam Wannipha Thongchalem in contact met de kerk. Haar eerste kennismaking met het christendom kwam door toedoen van een Ameri-

kaanse militair. Later kreeg zij een exemplaar van het Boek van Mormon van een vriend. Daarna volgden bezoeken door de voltijdzendingen.

'In aanraking komen met het evangelie was een fijne ervaring voor mij. Om de twee dagen kreeg ik bezoek van de zendingen. Ik maakte aantekeningen van wat zij mij vertelden. Bij ieder nieuw bezoek vertelde ik hen wat ik van de vorige les had onthouden. Ik werd in 1976 lid.'

Zuster Thongchalem trouwde met een niet-lid die voor zijn werk vaak op reis moest. Na vijf jaar huwelijk kwam het tot een echtscheiding. Voor de scheiding was zuster Thongchalem begonnen aan een opleiding als verpleegster, een beroep dat ze nog altijd uitoefent in een van de plaatselijke ziekenhuizen. Drie jaar na haar echtscheiding trouwde ze met Anan, die in 1981 lid was geworden. Met hun twee kinderen Ariza (4 jaar) en Aachanoon (3 jaar) maakten ze deel uit van de groep heiligen die naar de Manila-tempel is gereisd.

'Toen ik terugkwam van de tempel voelde ik een grotere noodzaak om met anderen over het evangelie te spreken. Ik nam de beslissing om ten minste tien mensen tot de kerk te brengen, een doel dat ik binnen twee jaar heb verwezenlijkt.'

Zuster Thongchalem geeft les in het seminarie, de zondagsschool en de zustershulpvereniging. Haar getuigenis is haar zeer dierbaar: 'Ik denk dat niets mij mijn getuigenis van Jezus Christus kan afnemen.'

Het gezin Thongchalem woont in een groot huis in Udorn, een huis dat broeder Thongchalem 'ooit' hoopt af te bouwen.

## **STERKTE IN HET EVANGELIE**

Het grote huis van de familie Thongchalem staat in contrast met de eenvoudige houten woning van Boonthom en Suwan Pamangkata en hun zesjarige dochtertje Suchitra.

Broeder Pamangkata verdient met moeite een schaars inkomen met zijn fietstaxi. Hij werkt tien uur per dag. Hij zou wel langer willen werken maar hij ziet slecht 's avonds we-



**Anan Eldredge, de eerste Thaise bekeerling, heeft veel bijgedragen tot de groei van de kerk in zijn land.**

gens staarontwikkeling aan beide ogen. Hij had een bril om beter te kunnen zien, maar iemand heeft die gestolen en hij kan zich geen nieuwe bril veroorloven.

Zuster Pamangkata vult het gezinsinkomen aan door voor anderen te koken en te poetsen en door mooie haakwerkjes te maken en te verkopen.

Broeder Pamangkata had in zijn jeugd van het christendom gehoord, maar er was geen christelijke kerk in de buurt om naar toe te gaan. Hij was reeds getrouwd toen hij de moonse zendingen ontmoette die zijn belangstelling voor de Heiland opnieuw aanwakkerden. Zuster Pamangkata was wel onder de indruk van de boodschap van het evangelie, maar aarzelde om lid te worden. 'Maar toen mijn man vóór zijn doop het woord van wijsheid ging naleven en met roken en drinken stopte – daar ging voordien heel wat geld aan op – zag ik in hoe groot de invloed van het evangelie op zijn leven was. Dat kwam mijn getuigenis ten goede en ik werd ook lid. Nu vind ik iedere dag sterkte in het naleven van het evangelie.'

## **'IK HEB HET MIJ VOORGENOMEN'**

Vierhonderdvijftig kilometer noordwaarts van Udorn ligt Chiang Mai. Daar zijn arbeiders een fontein aan het installeren in de goedverzorgde tuin van een groot, modern huis. Drie kinderen kijken toe. Het zijn Atikun (13), Punjaree (8) en Nathanon (6). Hun moeder, Datchanee Limsukhon, is het enige lid van de kerk in het gezin. Haar man, die neuroloog is, heeft geen bezwaar tegen haar lidmaatschap, maar soms moet zij haar deelname aan kerkelijke activiteiten aanpassen aan de behoeften van het gezin.

Het eerste contact van zuster Limsukhon met de kerk was toen zij als meisje de leden van een wijk hoorde zingen in een gehuurde zaal in Bangkok. Wat ze hoorde, vond ze zo prachtig dat ze lid wilde worden van 'die kerk' zodat ze met de leden zou kunnen meezingen. Zij geloofde wat de zendingen haar onderwezen, maar haar ouders weigerden aanvankelijk toestemming te geven voor haar doop. 'Maar ik wist dat ik mij wilde laten dopen, wat dan ook gebeurde in november 1969.'

In januari 1970 keerde ze terug naar Chiang Mai en behaalde een diploma voor verpleging aan de plaatselijke universiteit. Daarna ging ze naar het opleidingsinstituut voor zendingen in Hawaii en onderwees daar vier maanden Thai aan de zendingen voordat ze zelf op zending geroepen werd. Na haar zending in Bangkok werd ze in de gelegenheid gesteld om bijkomende opleidingen tot verpleegkundige te volgen in Utah en Texas. Daarna ging ze naar Groot-Brittannië om te trouwen met haar Thaise verloofde, die daar studeerde.

Toen haar echtgenoot zijn opleiding voltooid had, keerden zij terug naar Chiang Mai, waar hij zich vestigde als neuroloog.

Zuster Limsukhon zegt: 'Ik ben de enige heilige der laatste dagen in mijn familie en de normen van de kerk zijn daarom des te belangrijker voor mij. Ik heb mij voorgenoemen om ze na te komen.'

## **'IK HEB DE ANTWOORDEN GEVONDEN'**

Toen zuster Limsukhon in Chiang Mai lid van de kerk werd, was Anan Eldredge een van de voltijdzendingen.

Broeder Eldredge is bijna even lang lid als de kerk aanwezig is in Thailand.

Hij werd geboren als Anan Tubtimta en woonde in een dorpje, ongeveer vijfhonderd kilometer ten noorden van Bangkok. Toen hij acht was, stierf zijn moeder, zonder hem antwoord te kunnen geven op zijn vragen over leven en dood. Bij die zoektocht streefde hij ook naar educatieve uitmuntendheid en was hij een van de beste leerlingen op de middelbare school.

‘Toen ik zestien was, trok ik naar Bangkok en werkte daar als hulpkelder in een hotel.’ Daar sloot hij vriendschap met de tienerzoon van Louis Eldredge, een topfunctionaris van het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken. Louis en zijn vrouw, June, waren heiligen der laatste dagen. Toen zij werden overgeplaatst werden naar een militaire basis in Thailand vroegen zij Anan om mee te gaan.

‘Ik ontmoette twee militairen, leden van de kerk, die het evangelie met mij bespraken. Via hen kreeg ik uiteindelijk antwoord op mijn vragen over het leven en de dood. Ik leerde wie ik was, waar ik vandaan kom en waar ik naartoe ga.’

Op 24 december 1967 liet Anan zich dopen. Hij was de eerste Thai die in Thailand lid van de kerk werd. Toen het jaar daarop de eerste zes zendelingen in Thailand aankwamen, werd Anan hun ‘vaste’ collega, die hen de taal leerde en hielp bij de vertaling van de brochures.

Het gezin Eldredge boodt aan om Anan te adopteren en hem in de Verenigde Staten te laten studeren. Hoewel dat betekende dat hij zijn naam zou moeten opgeven, moedigde zijn vader, een achtenswaardig schoolhoofd, zijn zoon aan om het aanbod van het gezin te aanvaarden.

Maar zodra Anan in de Verenigde Staten was aangekomen, werd hij op zending geroepen naar Thailand. Na een zending van dertig maanden keerde Anan naar de VS terug en begon hij in Californië aan zijn studie. Daar ontmoette hij een bekeerlinge uit Groot-Brittannië, Margaret Brown, die afgestudeerd was aan de Brigham Young University. Vijf maanden later huwde het stel in de Los Angeles-tempel.

‘Na mijn studie business management keerden Margaret en ik terug naar Thailand zodat zij mijn familie kon ontmoeten. Tijdens dat bezoek vroeg men mij om het distributiecentrum van de kerk op te zetten.’

Hij was betrokken bij de herziening van het Boek van Mormon en bij de vertaling van de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde in het Thai.

Na vijf jaar voor het distributiecentrum gewerkt te hebben, keerden Anan en Margaret terug naar de VS, waar hij de studie in edelsteenkunde, die hij in Thailand begonnen was, voortzette. Daarna opende hij een juwelierszaak in Kansas City en nadien in de hoofdstad van Alaska (Anchorage).

Als men hem vroeg hoe een Thailander ertoe komt om te trouwen met een Britse en in Alaska te gaan wonen, antwoordde hij schertsend: ‘Ik vis graag.’

Maar Anan, Margaret en hun gezin van drie jongens en twee meisjes, waren bestemd om vissers van mensen te worden. In 1988 werd Anan geroepen om het Zendingsgebied Thailand te presideren. (Voordat in 1991 zijn roeping als zendingspresident ten einde liep, kon hij een nieuw Amerikaans zendelingechtpaar begroeten, Louis en June Eldredge.)

Onder het leiderschap van zendingspresident Anan Eldredge groeide het ledental van de kerk in Thailand gestadig. Hij onderstreepte voortdurend dat de leden tot taak hebben nieuwe leden op te vangen en actief te houden en minder-actieven te heractiveren. Hij ziet uit naar de dag dat de eerste Thaise ring georganiseerd wordt.

Die dag laat niet lang meer op zich wachten, en, wanneer dat gebeurt, zal het de vervulling betekenen van een profetie.

In zijn toewijdingsgebed in 1966 noemde ouderling Gordon B. Hinckley Thailand een toevluchtsoord van blijvende vrede. Op dat ogenblik waren de buurlanden in een geweldadige oorlog gewikkeld. Ouderling Hinckley zei letterlijk: ‘Wij wijden dit land, Thailand, toe (...) aan de verkondiging van het eeuwige evangelie. Wij bidden dat de Geest op dit land moge rusten zodat, Vader, er velen, ja, duizenden en tienduizenden, naar de boodschap mogen luisteren.’ □



GARY L. KAPP, ALMA EN AMULEK IN DE GEVANGENIS  
FOTOGRAAF: WEIDEN ANDERSEN



# DE VERHALEN KWAMEN TOT LEVEN



Morgan D. Westerman

**H**et was avond en het gebruikelijke lawaai in het opleidingsinstituut voor zendelingen was verstomd. Ik dook nog wat dieper in de deken die ik om mij heen had geslagen en las verder.

Ik was achter op mijn leesschema. Als ik mijn doel wilde bereiken, moest ik de overblijvende twee derde van het boek tegen het einde van de week gelezen hebben. Ik had de uitdaging met groot enthousiasme aangenomen, hoewel ik het Boek van Mormon vroeger al helemaal gelezen had. Mijn exemplaar bevatte veel gemarkeerde passages en ik herkende de verhalen die ik aan het lezen was. Maar toch leken de verhalen nu meer zeggingskracht te hebben. Misschien was dat wel de reden waarom de president van het opleidingsinstituut de uitdaging gegeven had om het hele Boek van Mormon uit te lezen in de drie weken dat wij daar waren.

Ik las nog lang door. Hoe langer ik die stille avond las, hoe meer de verhalen tot leven kwamen. Ik was bijna verbaasd over de fascinerende kracht die ik ineens in het boek ontdekt had. Het had mij volledig in de ban. Ik had het gevoel dat het Boek van Mormon zich rechtstreeks tot mij richtte, en nu was ik meer dan ooit in staat om goed te luisteren.

Ik was in het boek van Alma aan het lezen hoe Alma en Amulek van hun vijanden bevrijd werden toen de macht van God de muren van de gevangenis, waarin zij opgesloten

zaten, liet instorten. De gebeurtenissen die aan hun gevangenneming voorafgingen, maakten grote indruk op mij. Ik las hoe enkele mensen die zachtaardiger waren, hun woorden geloofden en God om vergeving begonnen te bidden. Maar de meeste mensen verwierpen alles wat hun geleerd was. De vijandige ongelovigen bonden Alma en Amulek vast en beraamden plannen om hen en iedereen die hun leringen aanvaard had en geloofde, te doden. Allen die in hun woorden geloofden, wierpen zij uit hun midden, stenigden of bespuwden zij. Daarna brachten die goddeloze mannen de vrouwen en de kinderen van allen die geloofden, naar een groot, hevig vuur.

Toen ik dit las, kon ik mij de hele gebeurtenis levendig voorstellen. Ik zag de goddeloze mannen Alma en Amulek vastbinden en hen dwingen om toe te kijken terwijl zij hun Schriften verbrandden in een poging om het woord van God, dat zij verworpen hadden, te vernietigen. Daarna namen zij schaamteloos en zonder enig medeleven de huilende vrouwen en kinderen beet en wierpen ze, een voor een, in het verterende vuur.

Ik zat daar met het Boek van Mormon in mijn handen en mijn hart brandde letterlijk van medevoelen in mijn boezem. Ik denk dat ik tot op zekere hoogte de gevoelens kon begrijpen van Alma en Amulek die de bekeerde martelaren voor hun ogen zagen sterven, want ik had dezelfde gebeurtenis gezien terwijl ik het aan het lezen was, en ik wist dat het

echt gebeurd was. En omdat dit verhaal waar was, wist en begreep ik dat het hele boek dat ik aan het lezen was, waar was. Mijn ogen waren opnieuw opengegaan en ik stortte tranen toen ik besepte dat ik zo lang reeds de waarheid als vanzelfsprekend aanvaard had. Maar nu had ik een getuigenis gegrepen. Hoewel ik vroeger geloofd had, kon ik nu zeggen dat ik het wist.

Met een gezicht dat nat was van tranen keek ik op uit mijn Boek van Mormon en zag buiten de sneeuw vallen. Ik had het niet koud meer. Ik voelde mij door een onbeschrijflijke warmte omgeven. Nooit eerder had ik zo'n innig verlangen gevoeld om te bidden. Ik knielde en sprak een op-

recht dankgebed uit. Ik weet niet hoe lang ik daar geknield zat en mijn hart in dankgebed uitstortte. De tranen kwamen zonder enige schaamte terwijl ik mijn Hemelse Vader dankte voor het Boek van Mormon en voor het krachtige, maar vredige getuigenis dat ik ervan ontvangen had.

Telkens als ik nu de verhalen lees over de jonge Nephi of de oude koning Benjamin, over Samuël de Lamaniëet en Alma, de grote zending, voel ik dezelfde bekende gevoelens sterk en onmiskenbaar opwellen. Blijdschap en licht vervullen weer mijn hart iedere keer dat ik lees, en tranen stromen vrijelijk als ik terugdenk aan die winternacht in het opleidingsinstituut. □

---

## PAS DE SCRIFTEN OP UZELF TOE

Bestudeer de Schriften aandachtiger. Je zult er verhalen en vinden die je zullen inspireren en verbazen. Ook zal je er antwoorden in vinden op je grootste vragen. Hier volgen enkele suggesties voor je studie:

*Lees wanneer je klaarwakker bent.* Als je merkt dat je bij het lezen in slaap valt, verander dan het tijdstip waarop je leest.

*Lees samen met iemand anders.* Het is soms goed om deze ervaring samen met

anderen te hebben. Lees daarom om de beurt hardop voor, samen met een vriend, een broer of zus, of een van je ouders.

*Maak gebruik van begeleidende lectuur.* Vraag je leerkracht of ouders welke boeken je in combinatie met de Schriften kunt lezen.

*Begin niet altijd vooraan.* Als je tot nu toe altijd met 1 Nephi begonnen bent, iedere keer dat je je voornam om het Boek van Mormon te lezen, begin dan nu bijvoorbeeld eens met 3 Nephi,

waar het verslag in staat van het bezoek van Christus aan Amerika.

*Lees Verhalen uit het Boek van Mormon.* Pak daarna je Schriften zelf en lees hetzelfde verhaal helemaal door in onverkorte versie.

*Gebruik je fantasie.* Probeer terwijl je leest je de gebeurtenissen in gedachten voor te stellen. Beeld je in dat je bij de gebeurtenissen aanwezig bent, dan zullen de Schriften meer betekenis voor je krijgen. □





Jean Leighton Lundberg uit Provo (Utah), **Erdedeel**,  
De uitbreken van schaduw en het ontbreken van schaduw en het ontbreken van schaduw op dit schilderij (olieverf, 1990) symboliseren het licht van de waarheid dat in het gezin,  
de meest elementaire eenheid binnen de kerk, de overhand kan hebben.



'Van de man die het priesterschap ontvangen heeft, dat (. . .)  
het Melchizedeks priesterschap genoemd wordt, en die  
zich waardig en nederig tegenover zijn God gedraagt, mag  
gezegd worden dat hij koninklijke eigenschappen bezit. (. . .)

Zo'n man hoeft zich nooit te schamen'

(Zie 'Alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid',  
door president Gordon B. Hinckley, blz. 20–23).